

สิบเอ็ด

“คุณหนูหวังเจ้าคะ บ่าวขอกล่าวสักคำในฐานะผู้ผ่านโลกมามาก องค์รัชทายาทอาจจะอ่อนโยน มีน้ำใจกับท่าน ทว่าเขาก็เป็นบุรุษที่จะขึ้นครองราชย์ต่อจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ดังนั้นแล้วชายาของเขา...”

หวังเลียงเฟิงมองลี้หยางผู้กล่าวซึ่งกำลังนวดบ่าให้เธอ ลี้หยางหุบปากลงก้มหน้าต่ำ หวังเลียงเฟิงหัวเราะออกมาเสียงดัง “เจ้าคิดว่าข้ากับเขากำลังพัฒนาความสัมพันธ์ให้กลายเป็นคนรักอยู่หรือ” หวังเลียงเฟิงเห็นลี้หยางหน้าแดงก็โบกมือ “คิดมากไปแล้ว”

ลี้หยางเงยหน้ามองหวังเลียงเฟิงอย่างงุนงง หวังเลียงเฟิงจึงกล่าวเสียงนุ่ม “ชายาองค์รัชทายาทจะต้องเป็นสตรีที่เพียบพร้อม อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไร้ราศีดาว แต่ข้าเป็นม่าย มีลูกแล้วหนึ่ง อีกทั้งไม่ใช่คุณหนูสูงศักดิ์จากตระกูลใด...”

ตระกูลหวังตัดขาดเธอแล้ว หวังเลียงเฟิงไม่คิดว่าตนเป็นคนของตระกูลขุนนางอีก และไม่อยากรกลับไปอยู่ตระกูลที่มีคนคิดร้ายกับเธอด้วย หวังเลียงเฟิงยิ้มและมองลี้หยาง “ข้าไม่เคยคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเขาจะลึกซึ้งเกินกว่าการเป็นสหาย”

ลี้หยางตระหนักว่าหวังเลียงเฟิงหาใช่พวกที่อยากได้อะยากมี หรือต้องการมีสิ่งที่สูงค่าเกินกว่าฐานะของตน ลีหน้าจึงผ่อนคลายลง แต่แล้วก็ต้องเคร่งเครียดขึ้นมาอีกครั้ง “แต่ต้องครีขทายาท...” ไม่ว่าจะมองเช่นไร หลี่เหวินหลงก็พึงพอใจในตัวหวังเลียงเฟิงสุดๆ

หวังเลียงเฟิงกลับส่ายหน้า “วันนั้นเขาแค่ต้องการจะเอาชนะข้า ชายคนนั้นคงไม่เคยเห็นผู้หญิงที่ไม่หวงเนื้อหวงตัวเช่นข้ากระมัง เฮ้อ...”

หวังเลียงเฟิงอดคิดไม่ได้ว่าหากหลี่เหวินหลงนั้นหลงเข้าไปอยู่ในโลกที่ตนจากมา ได้พบเจอคนต่างชาติดกอดจูบกันในที่สาธารณะ พบผู้หญิงให้นมลูกในที่สาธารณะจะเป็นเช่นไร องครีขทายาทแห่งต้าหลี่คงวิ่งหนีกลับมาโลกนี้แทบไม่ทัน

แต่พอคิดว่าหลี่เหวินหลงจุ่มพิตปากน้อยๆ ของหวังเฟิงหลง ที่เฟิงจะดื่มนมจากถันของเธอไป หวังเลียงเฟิงก็อดคิดลามกจนหน้าแดงก่ำไม่ได้ สายตาทำทนายของหลี่เหวินหลงตอนนั้นทำให้เข้าใจว่าเธอแค่อยากเอาชนะ ไม่อยากให้สตรีไร้ยางอายเช่นเธอหัวเราะที่ตัวเธอไม่ประสีประสา นี่ละหนาคักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย...

“แล้วหากองครีขทายาททรงคิดกับท่านแบบ...” ลี้หยางพูดเท่านี้ก็รู้ตัวว่ากล่าวคำไม่เหมาะสม จึงเก็บปากเก็บคำ ก็ม้วนหน้าขอโทษให้หวังเลียงเฟิงต่อทันที

“ด้วยตำแหน่งของเขา ฝีมือของเขา หน้าตาเช่นเขา และความร่ำรวยของเขา สามารถเลือกสตรีที่สมบูรณ์แบบกว่าข้าได้เป็นสิบหรือยี่สิบคน จะมาขายตาและอะไรกับข้ากัน” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างมั่นใจ คิดต่อในใจว่า ‘อีกอย่างหนึ่ง... ข้าเล่าประวัติให้เขาฟังว่าเป็นสตรีที่เฒ่ามาจนเสียตัวให้ใครก็ไม่รู้ เขาที่อยู่ในโลกซึ่งมีค่านิยมว่าสตรีที่ดีควรรักษานวลสงวนตัว คงไม่อยากได้นางเมรย ลูกติดคนนี้เป็นชายาหรอก’

“องครีขทายาทไม่ใช่คนโง่ เขาไม่สนใจข้าหรอก ลี้หยาง... เรื่องนี้เจ้ากล่าวให้ข้าฟังได้ แต่ห้ามไปพูดต่อหน้าผู้อื่นอีกเด็ดขาด มันคือการดูหมิ่น

องค์รัชทายาท เข้าใจหรือไม่”

ลี้หยางรับคำหวังเลียงเฟิงหลายครั้ง เหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์ได้ฟังคำพูดของมารดาแล้วอดหันมามองหน้ากันอย่างสงสัยไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าทั้งที่มารดากับลี้เหวินหลงมีบุตรด้วยกันแล้วคนหนึ่ง เหตุใดมารดาถึงได้กล่าวเหมือนว่าระหว่างนางกับลี้เหวินหลงนั้นเป็นไปไม่ได้

‘มนุษย์นี้ช่างยุ่งยากแท้’ สุนัขเทพหยินถอนใจแรงๆ แต่เอาเถิด นี่ไม่ใช่เรื่องของพวกมัน เหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์จะไม่ยุ่ง

ลี้จินกับลี้หลินได้ฟังเช่นนั้นก็ลอบเหลียวตามองกัน พวกนางทั้งสองล้วนเป็นมือดีที่ถูกฝึกฝนมาให้รับใช้องค์รัชทายาท แต่เพราะองค์รัชทายาทไม่ชอบสตรี ด้วยฝังใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวังหลัง พวกนางจึงไม่เคยได้รับใช้เขา พอมีหวังเลียงเฟิง ลี้เหวินหลงจึงไปตามพวกนางมา แล้วส่งตัวมาให้หวังเลียงเฟิงเลือกเป็นสาวใช้โดยเฉพาะ แม้ว่าค่าแรงที่ได้จากหวังเลียงเฟิงจะไม่ค่อยน้อย แต่ก็ไม่คุ้มกับค่าตัวที่แท้จริงของพวกนางอยู่ดี โดยส่วนนี้ลี้เหวินหลงได้ช่วยให้เป็นพิเศษ กำชับว่าไม่จำเป็นต้องบอกหวังเลียงเฟิง ดูอย่างโรงองค์รัชทายาทก็ชื่นชอบและทุ่มเทให้นายหญิงของพวกนางยิ่งนัก

เห็นหวังเลียงเฟิงดูถูกตัวเองเช่นนี้ ลี้จินทนไม่ไหวจึงเอ่ย “คุณหนู ในประวัติศาสตร์ของต้าหลี่เคยมีฮ่องเต้สมรสกับแม่ม่ายด้วยนะเจ้าคะ”

หวังเลียงเฟิงที่หลับตาพร้อมรับการปรนนิบัติจากลี้หยางลืมนึกขึ้นมองลี้จิน นางเอ่ยต่อเสียงนุ่ม “ในรัชสมัยของหลี่ฉางเชียนฮ่องเต้ พระองค์นำกำลังทหารพิทักษ์รักษาชายแดนเหนือ สู้รบกับต้าฉีสามวันสามคืนแล้วพ่ายแพ้ ในตอนนั้นมีหญิงม่ายสามสิบคนเสียชีวิตช่วยพระองค์เอาไว้ ภายหลังหลี่ฉางเชียนฮ่องเต้ได้รับชัยชนะเสด็จกลับเมืองหลวง มีรับสั่งแต่งตั้งนางเป็นซูเฟย นางเป็นพระสนมคนโปรดของพระองค์ ตราบจนวาระสุดท้ายพระองค์ยังเรียกหานางอยู่เลย”

“แล้วเหตุใดชีวิตของพวกแม่ม่ายแห่งต้าหลี่จะต้องทุกข์ทรมานขนาดนี้เล่า” หวังเลียงเฟิงถามกลับ

รอยยิ้มบนใบหน้าลี้จิ้นเจื่อนลง เพราะโอรสของสองเฮาในยามนั้นมีความหลังฝังใจ ต่อมาจึงตั้งกฎและใช้อำนาจให้นักรบราชบุรุษให้เชื่อว่าแม่มายคือตัวอัปมงคล และต้องไปอยู่อาราม

“พวกเจ้าเลิกวาดหวังอะไรที่ไม่มีทางเป็นไปได้ได้แล้ว” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างรำคาญเต็มแก่ “อย่างที่คุณบอก เหวินหลงเป็นคนฉลาด ทั้งยังมีฐานะสูงส่ง แต่ไม่รังเกียจแม่มายอย่างช้าก็นับว่าเป็นบุญของข้าแล้ว และข้าเอง... ชีวิตนี้จะขอทุ่มเทให้หวังเฟิงหลง นอกเหนือจากนั้นข้าไม่เคยคิด”

ลี้จิ้นกับลี้หลินมองหน้ากัน ก่อนจะถอนใจเบาๆ ในตอนนั้นหย่งหนานาก็ได้มาที่เรือนพร้อมรายการของที่ลี้เหวินหลงเตรียมเอาไว้ใช้ในงานฉลองอายุครบรอบร้อยวันของหวังเฟิงหลง และมอบหีบใส่เสื้อผ้าที่สั่งตัดเอาไว้ให้ด้วย หวังเลียงเฟิงมองแล้วยิ้มอ่อนโยน

“ของทุกอย่างข้าได้นำไปไว้ที่ศาลาชมหมยแล้วขอรับ คุณหนูหวังไปตรวจดูได้ทันที” หย่งหนานากล่าว “องค์รัชทายาททราบว่าคุณหนูหวังต้องการเตรียมอาหารด้วยตนเองจึงสั่งให้ข้ามารับรายการที่ต้องจัดซื้อ พรุ่งนี้จะได้เตรียมเอาไว้ให้คุณหนูหวังแต่เช้าขอรับ”

“ผู้ชายคนนั้นน่ารักจริงๆ” หวังเลียงเฟิงอดชมออกมาไม่ได้ หันไปพยักหน้าให้ลี้จิ้นเอาใบรายการสิ่งของที่ต้องการซึ่งเธอเขียนไว้แล้วมามอบให้หย่งหนานา

ลี้จิ้นมอบใบรายการสิ่งของพร้อมด้วยถุงเงินให้หย่งหนานา ก่อนจะอุ้มหวังเฟิงหลงมาส่งให้หวังเลียงเฟิง

หวังเลียงเฟิงเปิดหีบก็เห็นชุดเด็กชายสีแดงพร้อมด้วยกำไลทองคำ และสร้อยคอห้อยจี้กุญแจอายุหมั่นขวัญยืนที่หล่อจากทองแท้ ประดับด้วยอัญมณีเม็ดเล็กสีแดงเข้ม

หวังเฟิงหลงที่ชอบของมีประกายเห็นเช่นนั้นก็เอื้อมมือมาคว้าไปกำไว้แน่น หวังเลียงเฟิงหัวเราะ ลูกชายคนดีชอบของมีค่ามาตั้งแต่อยู่ในท้องของเธอแล้ว พอลองจับเขาแต่ตัว หวังเฟิงหลงก็เผยความสง่างามในความน่าเอ็นดู หวังเลียงเฟิงและเหล่าสาวใช้เห็นแล้วต่างใจละลาย ที่กันหีบใส่เสื้อผ้าของ

หวังเฟิงหลงยังมีสร้อยแขนป้ายห้อยคอของสัตว์เลื้อยแต่ละตัวที่สลักชื่อของพวกเขา มีตราประทับขององค์กรชทายาท สื่อความว่าหากสัตว์เลื้อยพวกนั้นเดินไปไหนมาไหน ห้ามใครรังแกพวกมันโดยเด็ดขาด หากไม่ยอมมีปัญหากับรัชทายาท

หลังจากที่หวังเฟิงหลงสวมป้ายห้อยคอให้ พวกพยัคฆ์วาตต่างยืดอกเชิดหน้าขึ้น วางท่าสูงส่งเสียจนเหล่าสาวใช้ต้องกลืนหัวเราะจนตัวสั่น ยิ่งเอาจพวกมันมานั่งข้างหวังเฟิงหลงด้วยแล้ว ยิ่งดูก็ยิ่งน่ารักน่าเอ็นดู จนหวังเฟิงหลงอยากจะถ่ายรูปเก็บเอาไว้จริงๆ

ในวันงานเลี้ยงอายุครบร้อยวันของหวังเฟิงหลง หวังเฟิงตั้งใจจะ

ทำอาหารทำอย่างง่าย ๆ อันได้แก่กับข้าวสี่น้ำแกงหนึ่ง เธอคิดในใจว่าเป็นแค่งานเลี้ยงที่เลี้ยงอาหารแก่คนในจวนรัชทายาทเท่านั้น แต่กลายเป็นว่าลี้จู่ชิงหันตื้นเข้ามาบอกเสียงสั่นว่ามีคนเดินทางมาจากเมืองเหอผิงเพื่อร่วมงานเลี้ยงนี้ โดยเฉพาะ หวังเฟิงจึงต้องทำอาหารเพิ่มขึ้นอีกสามโต๊ะ

“พวกเขาจะมาตอนไหน” หวังเฟิงถามอย่างตระหนก

“พวกเขามาถึงแล้วเจ้าค่ะ” ลี้จู่กล่าว จนตอนนี้นางยังไม่อยากจะเชื่อว่องค์กรชทายาทจอมเก็บตัวจะยอมให้ผู้อื่นที่ไม่รู้จักเข้ามาเหยียบในจวน พวกขุนนางนั้นแล้วไปเถิด แต่เป็นชาวบ้านธรรมดาที่เขาไม่รู้จัก

หวังเฟิงแต่งกายเสร็จก็รีบวิ่งออกมา เห็นทุกคนที่เธอคุ้นเคยที่เมืองเหอผิงกำลังลงมาจากรถม้าที่ติดป้ายข้างตัวรถว่า ‘จวนรัชทายาท’ หลายคนเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ที่ช่วยดูแลเธอที่เมืองเหอผิง เฟิงฉวีเดินทางมาเป็นคนแรก เอย่ขึ้นเสียงสั่น

“แม่นางหวัง... ท่านสบายดีหรือไม่” พอเห็นว่าหวังเฟิงสบายดี เฟิงฉวีก็น้ำตาไหล

หวังเฟิงเฟิงเองก็น้ำตาเอ่อคลอขึ้นมา หันไปมองเรือนที่หลังเหินหลงอาศัย หย่งหนานเข้าใจความรู้สึกของหวังเฟิงจึงเอ่ยอย่างสุภาพ

“องค์รัชทายาทมีรับสั่งว่าวันนี้เป็นวันดี งานเลี้ยงอายุครบร้อยวันของคุณชายหวังจะจัดอย่างเจียบเหงาได้อย่างไร เลยให้ทหารไปรับพวกเขามาขอรับ”

หวังเลียงเฟิงหัวเราะแห้งๆ จากเมืองเหอผิงมาเมืองหลวงใช้เวลาถึงหนึ่งเดือน ผู้เฒ่าผู้แก่พวกนี้ต้องใช้เวลามากกว่าปกติ นั่นหมายความว่าหีบเหวินหลงจะต้องเตรียมการเอาไว้อย่างเจียบๆ มาพักใหญ่แล้ว เขาตั้งใจจะจัดงานอายุครบร้อยวันให้หวังเฟิงหลงก่อนหน้าเธอเสียอีก “องค์รัชทายาทช่างเป็นสหายที่ดีจริงๆ”

ลี้หยางไ้ได้ยินหวังเลียงเฟิงรำพึงรำพันเช่นนั้นก็อดหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อไม่ได้ นางอยากบอกว่าดูเหมือนนี้จะไม่ใช่การทำเพื่อสหาย... แต่เหมือนเป็นการเกี้ยวพาราสีมากกว่า

มีพวกเฟิงฉวีมาร่วมงาน หวังเลียงเฟิงจึงเร่งให้บ่าวรับใช้ไปซื้อวัตถุดิบปรุงอาหารมาเพิ่ม เหล่าคนมาใหม่เดินทางรอนแรมมาไกล ถูกเธอไล่ให้ไปนอนพักเอาแรงในเรือนหนึ่งก่อน พร้อมทั้งออกคำสั่งให้พวกลี้หยางคอยดูแลรับรองพวกเขาให้ดี ไม่ต้องมาช่วยงานในครัว ส่วนตนก็พุ่งไปที่ครัวเตรียมทำอาหารด้วยความสดชื่นกว่าเก่า

ไม่คาดคิดว่าขณะที่กำลังทำอาหารจะพบกับชายชราแปลกหน้าผู้หนึ่ง เขาแต่งกายธรรมดาสามัญ กำลังนั่งถือไม้เท้ามองนางอยู่ เขาชี้หัวไม้เท้าไปที่บางสิ่งพร้อมถามเสียงดัง

“นั่นอะไร”

หวังเลียงเฟิงมองตามสายตาเขาก่อนจะยิ้มหวาน “ไ้เจ้าคะ ข้าหมักเอาไว้กับแป้งเพื่อเตรียมเอาไปทอด” หวังเลียงเฟิงชอบกินไก่ชุบแป้งทอด แม้ว่ารสชาติจะไม่เหมือนไก่ทอดยี่ห้อโปรดที่เคยกินในโลกเก่า แต่ก็พอถูกใจจนหายอยากได้

“แล้วดอกไม้พวกนั้นเล่า” ชายชราถามต่อ

“ดอกจิวฮวา² เจ้าคะ” หวังเลียงเฟิงบอก “ดอกไม้ที่มีความหมายดีสามารถกินได้ วันนี้เป็นวันมงคล ข้าเลยจะเอามาใส่น้ำแกง”

“น้ำแกอะไร” ชายชราทำตาโตถามอย่างสงสัย

“หม้อไฟเจ้าค่ะ” หวังเลี้ยงเพ็งตอบ ในโลกเก่านั้น สมัยราชวงศ์ชิง หม้อไฟดอกเบญจมาศถือเป็นพระกระยาหารโปรดของซูสีไทเฮา ในโลกนี้เอง ก็มีดอกไม้หลายอย่างเหมือนในโลกเก่า หวังเลี้ยงเพ็งเลยไม่พลาดทำเมนูนี้ เธอเคยทำให้หลี่เหวินหลงกิน ปรากฏว่าเขาชอบมาก วันนี้เขาอุตส่าห์จัดงานเพื่อบุตรชายของเธอ หวังเลี้ยงเพ็งเลยคิดจะเอาใจเขา

“หม้อไฟคืออะไร” ชายชราถามต่อ คนในโลกนี้ยังไม่รู้จักหม้อไฟ

“หม้อไฟคือ...” หวังเลี้ยงเพ็งอธิบายอย่างใจเย็น ชายชราผู้นี้ถามเกี่ยวกับอาหารแต่ละอย่าง หวังเลี้ยงเพ็งก็คอยตอบคำถาม พอตบเสร็จ เห็นเขายังไม่ยอมไปเธอเลยขอตัวไปทำอาหารพลางเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ พรรณนารสชาติอาหารแต่ละอย่างด้วยความใจเย็น

ขณะที่เธอกำลังทำอาหารแต่ละอย่าง ชายชราผู้นั้นฟังเธอพลางสูดกลิ่นอาหารในครัวแล้วเอาแขนเสื้อเช็ดน้ำลาย หวังเลี้ยงเพ็งจึงตักแบ่งให้เขาลองชิม

หวังเลี้ยงเพ็งไม่ได้มีฝีมือทำอาหารเป็นเลิศ แต่เพราะวันนี้เป็นวันดีของบุตรชายจึงไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด เลยสวมแหวนวิเศษขณะทำอาหาร บันดาลให้ตนสามารถดึงรสชาติกลมกล่อมออกมาได้ ชายชราคนนั้นกินเสร็จก็ยื่นถ้วยให้นางเป็นเชิงว่าขออีก หวังเลี้ยงเพ็งจึงกล่าว

“ยังไม่ได้เจ้าค่ะ ยังต้องแบ่งให้แขกทุกคนในงาน”

“แค่ถ้วยเดียวคงไม่เป็นไรกระมัง” ชายชราแคะซี่ฟัน

“ท่านกินไปด้วยหนึ่งแล้ว เดี่ยวจะกินต่อในงานไม่ไหวนะเจ้าค่ะ” หวังเลี้ยงเพ็งคิดว่าเขาคงจะเป็นแขกหลักคนในงาน

“เช่นนั้นข้าจึงต้องรีบกินให้ได้มากที่สุดอย่างที่ทำในตอนนี้อย่างไรเล่า อาหารอร่อยเช่นนี้ เจ้าพวกนั้นต้องแย่งข้ากินจนหมดแน่” ชายชราว่าพร้อมขยับถ้วยของตน สายตาก็มองไปที่เบ็ดต้มน้ำดอกหอมหมื่นลี้ในชาม

หวังเลียงเฟิงปั่นหน้าจริงจัง “ไม่ได้ก็คือไม่ได้เจ้าคะ”

ชายชราหรีตา หวังเลียงเฟิงเห็นอีกฝ่ายพุ่งตัวไปที่ซามเบ็ดต้มก็คว้าข้อมือขวาของเขายื่นไปหาเนื้อเบ็ดในซามอย่างรวดเร็ว ชายชราเบิกตากว้างเล็กน้อยก่อนจะยื่นมือซ้ายออกไป หวังเลียงเฟิงตะปบซามเบ็ดหลบมือของอีกฝ่ายแล้วหมุนตัวไปยืนอีกฝั่งหนึ่ง ชายชราจึงหันมาพินิจมองเธอเต็มตา จากนั้นก็พุ่งตัวเข้าไปหาไก่ทอดที่ทอดเสร็จแล้วและวางเอาไว้ให้สะเด็ดน้ำมันแทน

หวังเลียงเฟิงผลักระละมั่งใส่ผักสดไปจนจานไก่ทอดให้ไกลไปทางซ้าย ชายชราคนนั้นจึงจ้วงได้แต่ผักสด เขาหันมองนางอีกรอบหนึ่งก่อนจะกล่าวเสียงดัง

“เจ้าเป็นวรยุทธ์!”

“หือ” หวังเลียงเฟิงทำหน้านงง นางไม่รู้จักรยุทธ์อะไรนั้นหรอก เพียงแค่ตอนอยู่กระท่อมไม้ไผ่ พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ชอบพุ่งเข้าไปทำลายอาหารที่ทำเอาไว้ หวังเลียงเฟิงเลยต้องคอยระวังทุกฝีก้าว เธออาจจะไม่รู้กระบวรท่าต่อสู้ แต่ก็พอใช้สัญชาตญาณปกป้องอาหารได้ ร่างกายจึงซึมซับการเคลื่อนไหวนั้นมาโดยไม่รู้ตัว

ชายชรายื่นไม้เท้าไปปิดจานไก่ทอด หวังเลียงเฟิงตกใจรีบไล่ตัวไปคว่ำจาน กอบเอาเหล่าไก่ทอดไว้ก่อนที่พวกมันจะตกพื้น ไก่ทอดหลายชิ้นถูกชายชราเอปลายไม้เท้าติดเข้าหาตัวเขา เขาหยิบจานเปล่าขึ้นรับไก่ทอดพวกนั้นไว้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะเลียปาก เตรียมกินไก่ทอดที่ตนแย่งมาได้ หวังเลียงเฟิงคว้าปลายไม้เท้าของอีกฝ่ายแล้วหวัดให้หัวไม้เท้ากระชกกันจานให้ไก่ทอดลอยขึ้นสูง

หวังเลียงเฟิงกับชายชราพุ่งเข้าหาไก่ทอด แต่ก่อนที่พวกเขาจะคว้าเอาไว้ได้ สุนัขเทพหยางก็กระโดดขึ้นมากลางวงอ้าปากกับไก่อันหมดเข้าปากแล้วพลั้วตัวลงพื้นอย่างงดงาม ทำเอาหนึ่งเด็กสาว หนึ่งชายชรา ที่แย่งไก่ทอดพวกนั้นอยู่มองอย่างตกตะลึง

อ้ายไปลูปพุงเบาๆ อยู่โลกมนุษย์มานาน มันชักเริ่มชอบอาหารของ

มนุษย์แล้ว สุนัขเทพหยางมองห้วงเลียงเฟิงที่มองชายชราแปลกหน้าที่ ก่อน
จะเดินทำไม่รู้ไม่ชี้ไปหาหลิเหวินหลงที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ตรงหน้าประตูครัว

“อาจารย์ ท่านกำลังทำอะไร!” หลิเหวินหลงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง เขา
อึ้งอ้าปากขึ้นไปมาลูปฟง สุนัขเทพหยางครวญครางอย่างพอใจ

“ศิษย์รัก!” เฟิงไท่ซู่เรียกหลิเหวินหลง เดินมากุมมือเขาจะไปหา
ห้วงเลียงเฟิง ก่อนกล่าวอย่างมั่นใจ “ข้าหาเจ้าสาวให้เจ้าได้แล้ว!”

ห้วงเลียงเฟิงตามไม่ทัน เฟิงไท่ซู่เข้ามาจับข้อมือเธออย่างรวดเร็ว กด
จุดตรวจอะไรสักพักก็เอ่ยอย่างเจ้าเล่ห์

“เจ้ามีพลังมนตราสีขาวยังหรือไม่?”

“คือ...” ห้วงเลียงเฟิงทำหน้าครุ่นคิด เธอจำไม่ได้แล้วว่าตนเองมีพลัง
มนตราสีอะไร

เฟิงไท่ซู่จ้องเด็กสาวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า “ปรากฏบริสุทธิ์ถึงเพียงนี้ กำลัง
ภายในถึงเพียงนี้ พลังมนตราระดับนี้ หน้าอกขนาดนี้ บั้นท้ายขนาด... โอ้ย!”
เฟิงไท่ซู่โดนห้วงเลียงเฟิงตบจนหน้าหัน เขาถลึงตาใส่เด็กสาว “เจ้าเด็กบ้า!
กำลังมอมก๊อบผู้อาวุโสหรือ!”

“อาจารย์ เมื่อครู่ท่านเป็นคนผิดนะ” หลิเหวินหลงกล่าวอย่างอ่อนใจ

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ!” เฟิงไท่ซู่ฉวยข้อมือห้วงเลียงเฟิง ผลักเด็กสาวไป
หาหลิเหวินหลง “นางคือนารีกายาพิสุทธ์ เป็นแม่พันธุ์ชั้นยอด! ศิษย์รัก เจ้าก็
เคยได้ยีนการผสมกายาผสมหยินหยางเพื่อรับพลังที่เหนือกว่า หากเจ้าเข้าหอ
กับนาง เจ้าจะสามารถรับพลังหยินของนางมาช่วยหนุน ทลายขีดจำกัดของ
ตนเองได้”

“เออละ เอาเป็นว่าพวกเจ้าเข้าห้องแล้วเข้าหอกันเลย! เจ้าวิซาที่เจ้าฝึก
อยู่ทุกวันนี้มันจะได้สำเร็จสมบูรณ์เสียที!”

หลิเหวินหลงหน้าเปลี่ยนสี ขณะที่ห้วงเลียงเฟิงหันไปยกหม้อขึ้นจากเตา
ไม่ให้น้ำแกงเดือดเกินไป ชายชราคนนี้เป็นแค่พวกพูดจาไร้สาระ เธอไม่ได้ยิน
ไม่ได้ยิน...

“อาจารย์...” หลีเหวินหลงปั่นหน้ายาก

“พลังมนตราของนางเป็นสีขา ความสามารถนี้จะตกทอดถึงลูกของเจ้าด้วย จะปล่อยนางไปไม่ได้เป็นอันขาดเชียว” เฟิงไท่ชู่โบกไม้เท้า ก่อนจะปราดเข้าประชิดตัวหวังเลียงเฟิง เอื้อมมือไปที่ปทุมถันคู่งาม “เจ้าดูเต้าของนางสิ...”

หวังเลียงเฟิงหมดความอดทน หันมาจับตัวชายชราจอมไร้มารยาทผู้นี้โยนออกไป เฟิงไท่ชู่ตัวลอยละลือทะลุประตูกระเด็นไปไกล

หวังเลียงเฟิงไม่คิดว่าตนจะมีพลังมากเท่านี้ เธอฝึกวิชาในคัมภีร์จนกำลังภายในแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่เคยรู้ตัวเองเพราะไม่เคยฝึกต่อสู้กับผู้ใด ไม่เช่นนั้นวันนั้นในป่าเฮยอันคงไม่กลัวหมีมารจนสลบไป ส่วนชายชราที่ปลิวไป ด้วยปกติหวังเลียงเฟิงเป็นคนสุภาพ ไม่ชอบขว้างปาข้าวของหรืออาละวาด เธอจึงไม่รู้ว่าในตอนนั้นหากตนลงมือแล้วจะหนักหน่วงแค่ไหน เห็นเฟิงไท่ชู่ตัวลอยไปไกลถึงเพียงนั้นก็ตกใจเหมือนกัน

“อาจารย์!” หลีเหวินหลงปราดเข้าไปรบกวนเฟิงไท่ชู่ ชายชราตัวสั่นเพราะบาดเจ็บ กล่าวเสียงกระหอนกระแท่น

“กำลังภายในแกร่งกล้า... เจ้ามีนามว่ากระไร” เฟิงไท่ชู่ถาม

“ผู้น้อยแซ่หวัง มีนามว่าเลียงเฟิงเจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงตอบ

“เจ้าแต่งงานหรือยัง” เฟิงไท่ชู่ถาม

“ยังมีแต่ แต่ข้ามีลูกชายแล้วเจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงตอบ

“แล้วพ่อของลูก หรือสามีของเจ้าเล่า” เฟิงไท่ชู่ถาม

“ถือว่าข้าไม่มีเจ้าค่ะ และก็ไม่ต้องการด้วย” หวังเลียงเฟิงอดทนตอบ

“ดี! ดี! เช่นนั้นรับศิษย์ข้าเป็นสามีดีหรือไม่ หลงเออร์ฝึกวิชาในคัมภีร์การบาสรียา ทำอย่างไรก็ไม่อาจบรรลุขั้นสุดท้ายของคัมภีร์นี้ได้ หากเขาได้รับธาตุหยินจากเจ้ามาเพิ่มพลังธาตุหยาง จะต้องสำเร็จวิชาอย่างแน่นอน!” เฟิงไท่ชู่พยักหน้าหลายที

“ผู้อาวุโส... ข้าบอกแล้วว่าไม่ต้องการแต่งงานกับใคร” หวังเลียงเฟิงนับหนึ่งถึงสิบในใจ

“เช่นนั้นก็แค่สถานหยินหยางกันก็ได้ ถือว่าสงเคราะห์ลูกศิษย์ที่นำ
สงสารของข้า” เฝิงไท่ซู่ยังไม่ยอมตัดใจ

“ผู้อาวุโส ท่านอยากโดนอีกใช่หรือไม่” หวังเลียงเพิงถาม

“ศิษย์ข้าไม่ดีตรงไหนหรือ” เฝิงไท่ซู่ถาม

หวังเลียงเพิงถอนใจยาว “มิใช่เขาไม่ดี แต่ข้ามีอาจทำให้องค์รัชทายาท
ต้องแปดเปื้อนได้เจ้าคะ อีกอย่างหนึ่ง... ชีวิตนี้ของเลียงเพิงขออุทิศให้
ลูกชาย ไม่คิดแต่งงานอย่างเด็ดขาด”

เฝิงไท่ซู่ลอบมองหลี่เหวินหลงที่หน้าเปลี่ยนสีขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ปลันนึก
ขึ้นได้ ปกติหากพูดเช่นนั้น เจ้าหนูจะต้องบีบคอให้เขาหยุดพูดแล้ว แต่นี่กลับ
ไม่แม้แต่จะเอ่ยอะไรเลยสักคำ เห็นชัดว่าศิษย์รักอยากฟังคำตอบจากคุณหนู
หวังว่าจะยอมตกลงแต่งงานด้วยหรือไม่ เฝิงไท่ซู่คิดแล้วอดสะดุ้งน้อยๆ ไม่ได้

อนิจจา... เขาก็ทราบว่หลี่เหวินหลงเสียมารดาไปตั้งแต่เล็ก ย่อม
ห่วงหวัดกับสตรีที่นุ่มนวล มีความอ่อนละมุนอย่างที่มาตราพึงมี แต่ไม่นึกว่า
รักแรกของศิษย์รักจะเป็นแม่ม่ายลูกหนึ่ง

“เจ้าช่วยคิดอีกทีเถิด” เฝิงไท่ซู่ยังคงมูมานะ “หลี่เหวินหลงมีพลังทเว
ในกายทำให้มีผลข้างเคียง คือระดับพลังมนตราต่ำตม แม้ความสามารถจะ
สูงส่ง แต่กลับไม่สามารถเลื่อนระดับพลังมนตราได้โดยง่าย”

หวังเลียงเพิงหันมองเฝิงไท่ซู่เป็นครั้งแรก ก่อนจะถามออกมาเบาๆ
“ระดับพลังมนตรานี้มิใช่ว่ามีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดหรือเจ้าคะ” ถึงความรู้อของ
เธอในโลกนี้จะงูๆ ปลาๆ แต่ก็พอรู้ว่าระดับพลังมนตรานั้นไม่สามารถพัฒนา
ได้ มักจะมีระดับพลังแค่ตามที่มันติดตัวมา

“นั่นสำหรับผู้อื่น หาใช่ผู้ที่มีพลังทเวอยู่ในตัวไม่” เฝิงไท่ซู่เห็นนางสนใจ
จึงเร่งอธิบาย “ผู้ที่มีพลังทเวนั้นมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งกว่าผู้อื่น ทว่าระดับพลัง
มนตราจะเริ่มตั้งแต่ต่ำสุด เลยต้องพัฒนาฝีมือเพื่อเลื่อนระดับพลังมนตราด้วย
ตัวเอง ซึ่งไม่ง่ายเลย อุปมามนุษย์เหมือนสิ่งของ ผู้อื่นเป็นถ้วยน้ำ แต่เหวินหลง
นั้นคือบ่อน้ำ ผู้อื่นกินผลไม้วีเศษเลื่อนระดับพลังแค่ลูกเดียว ระดับพลัง

มนตราของเขาก็เลื่อนขึ้นได้แล้ว แต่เหวินหลงต้องกินผลไม้จนถึงลิบลูก!”

เฟิงไท่ซู่ถอนใจ “พลังเขาอาจจะมากกว่าคนอื่นก็จริง แต่ถ้าต้องการเลื่อนระดับพลังมนตราก็ต้องพยายามมากกว่าคนอื่น อีกทั้งวิชากระบี่ของศิษย์ข้าพเจ้าได้มาจากแม่เขา เป็นวิชาร้ายกาจที่สตรีใช้ฝึกฝน ทว่าศิษย์รักเป็นบุรุษมีธาตุหยินไม่พอสำหรับฝึกขั้นสูงในคัมภีร์นี้ แต่ถ้าเขาได้พลังหยินจากนารีกายาพิสุทธ์ จะต้องเพิ่มระดับพลังมนตราและสำเร็จวิชาได้อย่างแน่นอน”

เห็นหวังเลียงเฟิงกำลังคิดตาม เฟิงไท่ซู่ก็จับมือนางกับมือห่อเหวินหลงพาเดินไปด้วยกันทันที “เมื่อเจ้าเข้าใจแล้วก็ดี ข้าจะเตรียมห้องให้ ศิษย์รักเตรียมสลับพลังหยินของนาง!”

ห่อเหวินหลงขึ้นตัวเอาไว้ “อาจารย์ ท่านลื้อข้าเล่นแล้ว”

“ข้ามิได้ลื้อเล่น นารีกายาพิสุทธ์นั้นหายากยิ่งกว่าหนึ่งในล้าน เมื่อเจ้าพบนางแล้วก็ต้องคว้าเอาไว้ให้มั่น” เมื่อคิดอะไรได้เฟิงไท่ซู่ก็ดึงห่อเหวินหลงไปกระซิบ “จะยากอะไร เจ้าก็ถอดหน้ากากออกเสีย จากนั้นก็ตะล่อมดีๆ นางก็ยอมเจ้าเอง” ศิษย์รักรูปงามปานหยกสลัก สตรีได้พานพบก็แทบมอดม้วยมรณา

“ท่านเหลวไหลใหญ่แล้ว!” ห่อเหวินหลงถลึงตาดูใส่อาจารย์ ก่อนจะหันมาหาหวังเลียงเฟิง “ขอภัยคุณหนูหวัง อาจารย์ของข้าเสียมารยาทแล้ว”

“แต่ข้าก็ยังอยากให้เจ้าคิดดู เป็นชายของค์รัชทายาทไม่มีอะไรเสีย” เฟิงไท่ซู่กล่าว

“มิได้เจ้าคะ ชายของค์รัชทายาทจะต้องเป็นสตรีบริสุทธิ์ที่เพียบพร้อมทั้งชาติตระกูล หน้าตา และฐานะ เฟิงเอ๋อร์ต่ำต้อย ขอท่านผู้เฒ่าละเว้นด้วย” หวังเลียงเฟิงตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ห่อเหวินหลงหลุบตาลงต่ำขณะที่เฟิงไท่ซู่กล่าว

“นั่งหนูอย่าได้ดูถูกตัวเอง นารีกายาพิสุทธ์เกิดขึ้นเพียงหนึ่งในล้านสำหรับผู้ฝึกยุทธ์แล้ว เจ้ามีค่ายิ่งกว่าพวกคุณหนูตระกูลใหญ่ทั้งหลายเสียอีก” เฟิงไท่ซู่มองหวังเลียงเฟิงแล้วครุ่นคิด “เจ้าไปกินพืชสวรรค์ใดมาหรือ จึงได้

พลังกายาพิสุทธิ์มาไว้ในครอบครอง”

การที่สตรีจะได้ชื่อว่าเป็น ‘นารีกายาพิสุทธิ์’ ได้นั้น จำต้องผ่านการกินพืชสวรรค์ และเชื่อว่าสตรีทุกคนที่กินพืชสวรรค์จะเป็นได้ สตรีบางคนกินพืชสวรรค์หลากหลายชนิดแต่ร่างกายไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองก็มีถมไป ดังนั้นพอเฝงไ่่ชูเห็นห้วงเลียงเพิง เขาจึงรู้สึกราวกับค้นพบขุมทรัพย์ก็ไม่ปาน อยากจะจับแม่สาวคนนี้กับศิษย์รักให้เข้าห้องหอกันบัดเดี๋ยวนั้นเสียเหลือเกิน

ตอนอยู่ป่าตำหู่ ห้วงเลียงเพิงกินพืชสวรรค์ไปมากมายกายกอง ไหนเลยจะจำได้ว่ากินผลไม้และพืชสวรรค์ได้ไปจึงได้พลังนี้มา ขนาดได้ชื่อว่าเป็นนารีกายาพิสุทธิ์ตอนไหนก็ยังไม่รู้ตัวเลย

เห็นสีหน้าห้วงเลียงเพิง หล่เหวินหลงจึงตัดบท “อาจารย์ เดียวจะเสียฤกษ์งามยามดี รีบไปโกนผมให้เด็กเถิด” เขาเดินหลังเฝงไ่่ชูออกไปพร้อมส่งสายตาลูแก่โทษให้ห้วงเลียงเพิง “เสร็จงานนี้เรายังมีเรื่องต้องปรึกษาหารือกันอีก”

“จะมีเรื่องใดสำคัญยิ่งกว่าเรื่องของเจ้ากับนางอีกเล่า” เฝงไ่่ชูหัวเราะมีเลคนัย กระซิบถามลูกศิษย์ “เจ้าชอบนางใช้หรือไม่”

พอหล่เหวินหลงดันหลังเขาให้เดินไปเร็วขึ้น เฝงไ่่ชูก็กระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

ห้วงเลียงเพิงลอบมองชายชราก่อนจะถอนใจยาว “ตาแก่นี่ทำอะไร...” แล้วให้เขามาเป็นคนโกนผม กล่าวคำมงคลให้ลูกชายเธอ หวังเพิงหลงจะไม่ทำตามเขาหรือ หวังเลียงเพิงครุ่นคิดอย่างจริงจัง

ห้วงเพิงหลงเป็นเด็กที่มีลักษณะดียิ่ง กล่าวว่าเขาอาจจะดีกว่าหล่เหวินหลงในวัยเด็กเสียด้วยซ้ำ เฝงไ่่ชูตรวจดูร่างกายเด็กชายแล้วกล่าวอีกหลายครั้ง

“ดี! ดี! ดียิ่ง! พอเจ้าโตแล้วข้าจะรับเจ้ามาเป็นศิษย์ให้ได้! ข้าจะสอนวิชาความรู้ให้เจ้าทั้งหมด!” เฝงไ่่ชูหันไปหาศิษย์ “เจ้าดูเด็กคนนี้นี่สิ ดวงตา

เหมือนจำตอนเป็นทารกอย่างกับแกะ จนข้าเกือบนึกว่าเป็นลูกของเจ้ากับนางเสียแล้ว”

หวังเลียงเฟิงเบือนหน้าหนีด้วยความปวดคบาล

หลี่เหวินหลงเห็นท่าทางนางเป็นเช่นนั้นก็กระซิบปลอบเบาๆ “ข้ารู้ว่าอาจารย์นิสัยประหลาด แต่เขาเป็นยอดฝีมือในเชิงยุทธ์ เห็นเช่นนั้นแต่เขาก็ได้สมญานามว่า ‘เซียนกระบี่เฟิง’ เจ้าอย่าได้ดูเบาไป”

หวังเลียงเฟิงไม่ได้อยากให้นุตรชายเป็นจอมยุทธ์ เพราะหวังเฟิงหลงอาจต้องต่อสู้จนตัวตายได้ แต่เมื่อหลี่เหวินหลงอุตสาห์อธิบายให้ฟังแล้ว เธอก็พยักหน้ารับเพื่อไม่ให้เขาเสียหน้าใจ

หลังงานเลี้ยงฉลองขนาดเล็กเสร็จสิ้น หลี่เหวินหลงได้เชิญชาวเมืองเหอผิงให้พักที่จวนรัชทายาท แต่เหล่าชาวบ้านต่างเกรงใจจึงขอไปพักที่โรงเตี๊ยมแทน

หลี่เหวินหลงเอ่ยสั่งตัวหวังเลียงเฟิงเอาไว้ เขาพานางมาที่ห้องหนึ่งซึ่งเฟิงไ้หูชูรออยู่ก่อนแล้ว เฟิงไ้หูชูออกจะแปลกใจที่หลี่เหวินหลงพาคนนอกเข้ามาในห้องลับ ที่ขนาดหย่งหนานก็ยังไม้อาจเข้ามาได้ หลี่เหวินหลงเชิญให้ทุกคนนั่งลง ก่อนจะเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่พบเจอในปาเฮยอัน

“...มีผู้จงใจวางยาให้พยัคฆ์วายดาออกอาละวาด เพื่อไล่ให้เหล่าลัทธิมารออกมาอาละวาดในต้าหลี่ ข้าพยายามรวบรวมพยานหลักฐานแล้วคิดว่าอาจเป็นต้าฉี” หลี่เหวินหลงหยิบยาเม็ดที่มีกลิ่นขั้วร้ายให้เฟิงไ้หูชู “อาจารย์ท่านคิดว่าอย่างไร”

เฟิงไ้หูชูรับหยิบยาเม็ดนั้นมาสูดดม ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น “พิษลัทธิ... มีเพียงไม่กี่คนในยุทธภพที่ปรุงยานี้ได้ หากให้ข้าเดาน่าจะเกี่ยวกับสำนักประกาศิตพิษเป็นแน่”

“สำนักประกาศิตพิษขายพิษไปทั่ว ไม่ง่ายเลยที่จะตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ลงมือ” หลี่เหวินหลงหน้าเครียด “คนของข้าไม่ว่าผู้ใดแอบเข้าไปในปาเฮยอัน เห็นชัดว่าพวกเขารอบคอบยิ่งนัก”

“ยอดฝีมือเช่นนั้นมิเพียงไม่กี่คนหรอก” เฟิงไ้หูชูขมวดคิ้ว

หวังเลียงเฟิงไม่รู้เรื่องในยุทธภพจึงก้มลงเพื่อซ่อนตัวพยัคฆ์ทิวาให้ขึ้นมานั่งตักแล้วลูบมันเบาๆ

หลี่เหวินหลงครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะกล่าว “อาจารย์ ไม่กี่วันก่อนข้าได้ยินเรื่องประหลาดมา ท่าน... รู้จักคัมภีร์การบอสุรหรือไม่”

หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลง เขาไม่เอ่ยว่าเธอพบคัมภีร์นั้นในป่าเฮยอัน แสดงว่าเธอต้องการปกปิดเรื่องนี้กับทุกคน และเพื่อให้หวังเลียงเฟิงรู้เรื่องคัมภีร์นี้เขาจึงเชิญเธอเข้ามาในห้องนี้ด้วย

เห็นสีหน้าเฟิงไ่ซุแล้ว หลี่เหวินหลงจึงกล่าวต่อ “แล้วตำราปลุกพิชสวรรค์เล่า ท่านรู้จักหรือไม่”

เฟิงไ่ซุยึดตัวขึ้นก่อนกล่าวว่า “ของสองสิ่งที่เจ้ากล่าวนั้นเป็นตำนานที่อดีตหัวหน้าสำนักตราหมีพิเป็นผู้นครบครอง ชายผู้นั้นได้ชื่อว่าโหดชั่วและมีพรสวรรค์อย่างถึงที่สุด รวบรวมของวิเศษมาไว้เพื่อตนเองมากมาย สุดท้ายก็โดนลูกน้องหักหลัง ทว่าของวิเศษสามสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเขากลับไม่มีผู้ใดรู้ว่าอยู่ไหน”

“สามสิ่งหรือเจ้าคะ” หวังเลียงเฟิงอยากรู้อยากเห็น

เฟิงไ่ซุหันมาอธิบายอย่างผู้รอบรู้เรื่องยุทธภพ “สองสิ่งในนั้นคือสิ่งที่พวกเจ้าเอ่ยออกมา ว่ากันว่าอดีตหัวหน้าสำนักตราหมีพิสามารถปลุกพิชสวรรค์ได้มากมาย ดังนั้นสำนักนี้จึงยิ่งใหญ่ เป็นสำนักยุทธอันดับหนึ่งมาจนถึงทุกวันนี้ เขายังบงการสัตว์มารและสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างใจนึก กล่าวกันว่าแค่ของสองสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวมานี้ก็ทำให้ยุทธภพโกลาหลได้แล้ว แต่ยังไม่เท่ากับสิ่งสุดท้าย...”

เฟิงไ่ซุแส้รังหันมองซ้ายขวาแล้วลดเสียงลงกระซิบบอกหวังเลียงเฟิง “หากเจ้ายอมเข้าหากับศิษย์รักในวันนี้ ข้าจะบอกเจ้าว่าสิ่งสุดท้ายนั้นคืออะไร”

“...” หวังเลียงเฟิงพลันเสดไปมองทางอื่น สีหน้าละเหี่ยว

“อาจารย์...” หลี่เหวินหลงได้ยินคำพูดนั้นก็กล่าวขึ้นเสียงนุ่ม “สิ่งสุดท้ายนั้นคืออะไรครับ”

เฟิงไท่ซูเหยียดริมฝีปากอย่างชัดใจ “สิ่งสุดท้ายคือปิ่น” ชายชราขี้มให้คนทั้งสอง “พวกเจ้าคงจะเคยได้ยินเรื่องของวิเศษในตำนาน ที่สามารถดึงผู้ใช้ไปอีกมิติหนึ่งได้ใช่หรือไม่”

หวังเลียงเฟิงลอบมองกำไลหยกสีน้ำเงินของตนเอง เฟิงไท่ซูกล่าวต่อ “เขาก่อนว่าเป็นของอดีตหัวหน้าสำนักตราหมิฟนั้นเก็บซ่อนคลังของวิเศษทั้งหมดที่เขารวบรวม และ ‘วังอนธการ’ เอาไว้!”

หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้วแน่น “วังอนธการหรือเจ้าคะ”

เฟิงไท่ซูอธิบายยาว “ในหมู่ผู้สะสมของวิเศษมีตำนานเล่าขานกันว่า มีอยู่สี่วังที่เต็มไปด้วยกลไกและของวิเศษมากมาย ที่เหล่าเทพเซียนเหลือทิ้งไว้ให้มนุษย์ หนึ่งคือวังจรัส สองคือวังอนธการ สามคือวังสมุทร และสี่คือวังไร้กาล คัมภีร์การบสริยาของเหวินหลงนั้นมาจากวังสมุทร”

“วังไร้กาลนั้นเกิดในป่าดำหู่ ส่วนวังสมุทรนั้นเกิดขึ้นกลางทะเล วังอนธการนั้นหายไปนานแล้ว ส่วนวังจรัลยิ่งแล้วใหญ่ จำเป็นต้องใช้กุญแจวิเศษจากทั้งสามวังมาผสานกันเป็นกุญแจจึงจะไขเปิดทางไปวังนี้ได้ ดังนั้นเพียงได้ของวิเศษทั้งหมดจากหนึ่งในสามวังนั้นก็นับได้ว่าเป็นยอดคน” หลี่เหวินหลงกล่าว

หวังเลียงเฟิงอดหัวเราะแห้งๆ ในใจไม่ได้ เธอได้ของวิเศษจากวังไร้กาลมาจนครบแล้ว โดยแทบไม่รู้เลยสักนิดว่ามีของติดอยู่กับตัว

พยัคฆ์ไววนอนฟังอยู่บนตักมารดา หรีตาลงครุ่นคิดบางอย่าง เป็นต้นว่ามันควรออกไปหาของวิเศษที่วังอื่นมาให้มารดาดีหรือไม่

“กลับมาพูดเรื่องเก่าเถิด เจ้าของสองสิ่งที่คุณเจ้ากล่าวมานั้น... เป็นแค่ของในตำนาน หรือหากมีมันอยู่จริงๆ พวกสำนักตราหมิฟคงหาเจอแล้ว ข้าได้ข่าวว่าหลังจากพวกลูกน้องเด็ดหัวอดีตหัวหน้าสำนักนั้นแล้ว พวกมันก็ควานหาสมบัติในตำนานจนแทบพลิกแผ่นดิน ยกเว้นแต่ในป่าดำหู่ที่ยามนั้นยังไม่ปรากฏขึ้น หากพวกเจ้าจะไปหา ข้าบอกเลยว่าเสียเวลาเปล่า”

หลี่เหวินหลงลอบสบตาหวังเลียงเฟิง ก่อนพยักหน้ารับ “ข้าทราบแล้ว

ขอรับ”

“เรื่องที่เกิดในป่าเฮยอัน เจ้าคิดจะจัดการเช่นไร” เฝิงไท่ซูถามหลี่เหวินหลง

เขาขยับยิ้มบางๆ “ข้าย่อมมีวิธี ขอบคุณอาจารย์มากที่ชี้แนะ”

เฝิงไท่ซูโบกมือ “เราล้วนเป็นคนกันเอง ว่าแต่ศิษย์รัก ข้าได้ข่าวว่านางเขียนหวังจากเมืองเหอผิงย้ายมาอยู่กับเจ้ารี”

หลี่เหวินหลงไม่ตอบแต่มองไปยังหวังเลียงเฟิง เฝิงไท่ซูหันมองตามสายตาเขา แล้วก็อุทานออกมาเสียงดัง ดวงตาเปล่งประกาย “นางเขียนหวัง! ท่านแต่งงานกับศิษย์ของข้าได้หรือไม่”

“...” หวังเลียงเฟิงอ่อนใจกับชายชราผู้นี้จริงๆ

หวังเลียงเฟิงกลับมาที่เรือน หลังให้มหวังเฟิงหลงแล้วเธอก็ยังตัวเอง
อยู่ในห้องนอน สิ่งเหล่าสาวใช้ว่าห้ามรบกวน จากนั้นก็พาเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เข้าไปในมิติกาลิ ครุ่นคิดถึงเรื่องที่ได้ยินมา... ของวิเศษของวังทั้งสี่แต่ละวัง

หวังเลียงเฟิงเริ่มสำรวจพื้นที่ในมิติกาลิอย่างจริงจัง หลังได้ยินมาจากเฝิงไท่ซู มิติกาลินี้เก็บวังได้ทั้งหลังเลยด้วยซ้ำ หมายความว่าในห้องสี่เหลี่ยมที่เธอใช้อยู่นี้ อาจมีความลับอะไรซ่อนอยู่ เด็กสาวเดินรอบห้อง กวาดตามองทุกอย่างด้วยความเคร่งเครียด ก่อนจะหยุดสายตาที่ปลอมคอกำราบบอสูร

“พวกเจ้าคิดดูสิ” หวังเลียงเฟิงพูดกับแมวขาวของตนเบาๆ “ของวิเศษในแต่ละวังที่พวกเขากล่าวมาจะมีสิ่งหนึ่งที่ใช้กำราบพวกเจ้า กับอีกสิ่งหนึ่งที่มีมิติในตัวเอง สามารถใส่ของวิเศษหรือสิ่งมีชีวิตลงไปได้” หวังเลียงเฟิงมองเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ “คัมภีร์กำราบบอสูรก็ดี ปลอกคอกำราบบอสูรก็ดี เห็นได้ชัดว่านอกจากสองสิ่งนี้แล้วยังมีของวิเศษอีกสองสิ่งที่ใช้จัดการพวกเจ้า ข้ากังวลจริงๆว่าจะมีใครได้มันไป”

‘ที่แท้มารดาเคร่งเครียดเรื่องนี้เอง’ พยัคฆ์ทิวาอดยัดคอขึ้นมองหวังเลียงเฟิงอย่างลึกซึ้งไม่ได้ ‘มารดา ท่านน่ารักเหลือเกิน... ท่านเป็นห่วงพวกข้า

จากใจจริง’

“สิ่งหนึ่งที่ข้ายังวางใจได้คือ ข้ามีของที่ใช้การาบพวกเจ้าอยู่กับตัวแล้ว ถึงสองสิ่ง ส่วนอีกสองสิ่ง ข้าว่าคนอื่นคงจะยังหาไม่เจอโดยง่าย อ้อ...” หวังเลียงเฟิงหยิบคัมภีร์ทำการบอสูรออกมาอ่าน ครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด

“เหวินหลงกล่าวถูกต้อง ข้าควรศึกษามันและหาทางปกป้องลูกๆ จากคัมภีร์เล่มนี้ อ้อ... ดูเหมือนวิชาในนี้จะมีขีดจำกัด หากพวกลูกๆ ของข้ามีพลังกล้าแกร่ง คัมภีร์นี้ก็ไร้ประโยชน์ และไม่แน่ว่าของอย่างอื่นก็น่าจะไร้ค่าเช่นกัน” หวังเลียงเฟิงตาวิบวับทันที หันไปคว้าตำราปลุกพีชสวรรค์ขึ้นมาอ่านบนเตียงหยกพฤษพาอย่างขะมักเขม้น

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์รู้สึกว่ารุมารดาของตนน่ารักนัก จึงกรูกันเข้ามาคลอเคลียอดอ้อนเด็กสาว หวังเลียงเฟิงลูบหัวพวกมันพร้อมกล่าวเป็นคำมั่นสัญญา

“ไม่ต้องห่วง แม้จะไม่มีทางยอมให้ใครมารังแกพวกเจ้าได้ง่ายๆ แน่” หวังเลียงเฟิงหยิบถุงใส่เมล็ดพันธุ์ออกมา ก่อนดวงตาจะทอประกายระยับเมื่อมองไปยังเหล่าต้นกล้าในขวดโหลทั้งหลาย “เออละ เรามาลองปลุกพีชสวรรค์กันเลยเถอะ”

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ขานรับ ดวงตาเป็นประกาย ‘มารดาของพวกข้าน่ารักที่สุด!’

หวังเลียงเฟิงเปิดตำราปลุกพีชสวรรค์ มองหาปัจจัยทั้งหลายที่ต้องการเพื่อให้พีชสวรรค์เติบโต พอไล่สายตามองตัวอักษรไปเรื่อยๆ ดวงหน้ายิ้มแย้มก็เปลี่ยนไป

พยัคฆ์วาดำสองสามีภรรยาถูกล่อให้ออกจากถ้ำไปแล้ว ชายคนหนึ่ง
กวาดตามองทั่ว พอเห็นหินที่ถูกวางเป็นรูปสัญลักษณ์บางอย่างตั้งเอาไว้มุมหนึ่งของถ้ำ ดวงตาก็ทอประกายเจิดจ้า เร่งดูลายแทงในมือแล้วกล่าวเสียงดัง “ที่นี่แหละ! จะต้องเป็นที่แห่งนี้ไม่ผิดแน่!” เขาโบกมือให้ลูกน้องเข้าไป

ในถ้า “คันให้หัว! ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหาของให้ได้”

คัมภีร์การบอสูรมีอยู่จริง ตำราการปลุกพืชสวรรค์นั้นเมื่ออยู่จริง!

และพวกเขาจะต้องได้ของทั้งสองนี้มาไว้ในครอบครองแต่เพียงผู้เดียว!

เช้าวันต่อมา เฝิงไต้ชูและชาวเมืองเหอผิงต้องเดินทางกลับ ก่อนกลับ

เฝิงไต้ชูยังดึงตัวหลี่เหวินหลงไปกระซิบ พักพืดหลายรอบไปทางหวังเลียง-
เฟิงที่รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ อย่างประหลาด จากนั้นก็ตบปากศิษย์รักหลายทีแล้ว
ยิ้มกว้าง

“พยายามเข้า!”

หลี่เหวินหลงลอบถอนใจ ก่อนจะหยิบขวดน้ำอมฤตให้เฝิงไต้ชูพกติดตัว
ไป ชายชรารับของวิเศษนั้นมาก็ยิ้มไม่หุบ จากไปอย่างรวดเร็ว

เช่นเดียวกับชาวเมืองเหอผิงทั้งหลาย หวังเลียงเฟิงหันมายิ้มให้หลี่
เหวินหลงพร้อมกับมองเขาอย่างตื่นตัน “ข้าขอขอบคุณเจ้าจากใจจริง ในทุกสิ่ง
ที่ทำให้เพื่อลูกชายของข้า”

หลี่เหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิงที่ยิ้มทั้งตาและปาก คิดว่าหากทำให้
นางมีความสุขได้ เช่นนั้นเขาก็จะทำเพื่อนางมากๆ นางจะได้ยิ้มเช่นนี้ให้เขา
บ่อยๆ

“เอ่อ...” หวังเลียงเฟิงล้งเล ก่อนจะขยับตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย ยกมือขึ้น
ป้องปากให้เขาเอียงศีรษะฟังสิ่งที่เธอกำลังจะพูด “ข้าขอคุยกับเจ้า เรื่องพืช
สวรรค์ได้หรือไม่”

หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับ “เจ้ามาคุยกับข้าในเรื่องนี้ดีกว่า” เขาพา
เด็กสาวเข้าไปในเรือนของตน บอกให้หย่งหนานกับหย่งคังเฝ้าหน้าห้อง

หวังเลียงเฟิงพยักหน้าให้เหล่าสาวใช้ที่ล้งเล ให้พวกนางเฝ้ารออยู่ด้าน
นอก

พออยู่กันตามลำพัง หลี่เหวินหลงก็เอ่ยปาก “เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ
ผั่งห้องนี้เก็บเสียงได้”

หวังเลียงเฟิงมองไปรอบๆ ห้อง คิดว่าเรื่องพิชสวรรคตินั้นคงเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ ไม่เช่นนั้นหลี่เหวินหลงคงไม่ระวังเช่นนี้ เพื่อเป็นการไม่ประมาท เธอจึงเดินไปบอกเขาเบาๆ “ปัจจัยที่ใช้ในการปลูกและเลี้ยงดูพิชสวรรคตของข้า นั้นขาดไปอย่างหนึ่ง”

“อะไรหรือ” หลี่เหวินหลงถามเสียงเบา

“มัจฉาลายมรกต” หวังเลียงเฟิงกระซิบบอก “ข้าจำเป็นต้องใช้เลือดมัน เจ้าพอทราบหรือไม่ว่าจะไปหามันได้จากที่ไหน”

หลี่เหวินหลงนิ่งไป สักพักจึงกล่าว “ข้ารู้ว่ามีมัจฉาลายมรกตอยู่ที่ใด แต่เรื่องนี้ต้องเป็นความลับระหว่างเรา...” หลี่เหวินหลงนิ่งไปสักพักก็ถาม “หากข้าพาเจ้าไปหามัจฉาลายมรกต เจ้าจะให้อะไรข้าหรือ”

“ข้าจะให้พิชสวรรคตแก่เจ้าสองต้น” หวังเลียงเฟิงยิ้ม “สำหรับการเลื่อนระดับพลังมนตราของเจ้า”

หลี่เหวินหลงส่ายหน้า “ไม่พอ” เขาสูนนิ้วขึ้นมาสามนิ้ว สื่อว่าต้องการสามต้น สำหรับผู้ที่มีพลังเวทะสถิตกายอย่างหลี่เหวินหลง จำเป็นต้องใช้พิชสวรรคตหลายต้นในการเลื่อนระดับพลังมนตราของตน

ทว่าหวังเลียงเฟิงนิ้วหน้า สูนนิ้วขึ้นมาสองนิ้ว “ปลูกยาก”

หลี่เหวินหลงง้างคางแล้วกล่าว “นอกจากข้าแล้ว ผู้อื่นที่ทราบว่ามีมัจฉาลายมรกตอยู่ที่ใดจะไม่มีทางบอกเจ้าเป็นอันขาด”

“ได้!” หวังเลียงเฟิงตะปบมือเขาก่อนที่อีกฝ่ายจะสูนนิ้วขึ้นมาเพิ่มอีก เธอ ย่นจมูกใส่ชายหนุ่ม “พิชสวรรคตห้าต้นสำหรับให้เจ้าพาข้าไปหามัจฉาลายมรกต และเจ้าต้องช่วยคุ้มกันข้า เจ้าต้องทกมัจฉาลายมรกตอย่างน้อยสิบตัวให้ข้า!”

เลือดของมัจฉาลายมรกตหนึ่งตัวเพียงพอสำหรับปลูกพิชสวรรคตหนึ่งต้น เธอต้องเสียพิชสวรรคตให้เขาไปแล้วถึงห้าต้น การค้าครั้งนี้หวังเลียงเฟิงจะต้องได้กำไรสองเท่า!

หลี่เหวินหลงอดบิบจมูกหวังเลียงเฟิงอย่างเอ็นดูไม่ได้ เขากล่าว “เฟิง-เออร์ช่างโลกมากจริงๆ”

หวังเลี้ยงเฟิงพ่นลมหายใจ เซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย หลี่เหวินหลงจึงหัวเราะเบาๆ ก่อนพยักหน้ารับ “ตกลง ข้าจะช่วยเจ้าตักมัจฉาตายมรดกลีบตัว! แล้วเจ้าจะไปเมื่อใดเล่า”

“ข้าอยากไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” หวังเลี้ยงเฟิงยิ้ม การปลุกพีชสวรรค์นั้น ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี

หลี่เหวินหลงพยักหน้า “เช่นนั้นก็ไปเตรียมตัว เราจะไปกันวันนี้เลย”

สิบสอง

หวั่งเลียงเฟิงเลือกสวมชุดแพรสวรรค์ไว้ด้านใน และสวมชุดธรรมดา
เช่นชาวบ้านไว้ด้านนอก อุ้มหวั่งเฟิงหลงขึ้นมาจากเปลแล้วกระซิบบอกทารก
น้อย “หลงเออร์ เจ้าไปตกปลากับแม่นะ”

เธอพาบุตรชายเข้าไปในมิดิก้าไล วางเด็กน้อยลงบนเตียงหยกพฤษชา
ซึ่งไม่นานมานี้เธอเอาแผ่นไม้มาตอกไว้รอบๆ ให้กลายเป็นคอกกั้นไม่ให้หวั่ง
เฟิงหลงนอนตื่นตกเตียง จากนั้นจึงออกจากมิดิก้าไล นำของวิเศษชนิดหนึ่ง
วางเอาไว้ในเปลเด็กแทน แล้วมันก็กลายเป็นหวั่งเฟิงหลงที่กำลังหลับสนิท
หากพวกผีหยาบเห็นเข้าก็จะไม่มารบกวนเด็กน้อยที่กำลังหลับ

หวั่งเลียงเฟิงไม่ไว้ใจพวกสาวใช้ของตนนัก พวกนางเป็นคนทีหลิเหวิน
หลงส่งมาให้เลือก ถึงจะเห็นในคั่นช่องแล้วว่าทุกนางล้วนเป็นคนดี ทว่าคนของ
คนอื่นก็ยังคงเป็นคนของคนอื่น เธอยินดีพาบุตรชายไปตายพร้อมตนเองดีกว่า
ยอมให้ไปอยู่กับผู้อื่น เพราะพอเกิดเรื่อง คนผู้นั้นคงไม่คิดปกป้องเขา และ
อาจทำให้บุตรชายเธอต้องตาย

อีกอย่างหนึ่ง... ครานี้เธอเพียงไปตกปลาทั้งยังมีหลิเหวินหลงและเหล่า
สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ไปเป็นเพื่อน ย่อมปลอดภัยกว่าไปในป่าเฮยอันคราวก่อน

หวังเลียงเฟิงพยักหน้า ก่อนจะเดินไปยังเรือนหลี่เหวินหลงพร้อมเหล่า
ลัทธิเลียงทั้งหลาย

หลี่เหวินหลงรออยู่ก่อนแล้ว เห็นว่าหวังเลียงเฟิงลัทธิเลียงมาด้วย
ก็ขมวดคิ้วแน่น

หวังเลียงเฟิงจึงกล่าว พลาซึ่ไปที่ลัทธิเลียงทุกตัว “เด็กพวกนี้เก่งในการ
หาของวิเศษยิ่งนัก และพวกเขาก็เข้าใจ เพื่อฟังคำสั่งข้า ข้าจึงพาพวกเขาไปด้วย”

หลี่เหวินหลงนึกถึงตอนที่สุนัขทั้งสองของหวังเลียงเฟิงหาดอกชมจันทร์
ในป่าเฮยอันให้ พวกมันได้นำทางอย่างชาญฉลาด จึงไม่ห้ามอะไร เพียงกล่าว
“เฟิงเออร์จะต้องดูแลพวกมันให้ดี”

หวังเลียงเฟิงหัวเราะในใจ เหล่าลัทธิลัทธิดีลัทธิต้องดูแลเธอเสียมากกว่า

หลี่เหวินหลงไม่คิดอยากให้การไปจับมัจฉาฉลามรกดคราวนี้เตะตาใคร
จึงพาหวังเลียงเฟิงไปยังเส้นทางลับ ครานี้เขาไม่ได้ให้คนของตนปลอมเป็น
ตัวเขาอยู่ที่จวนรัชทายาทแต่อย่างใด

หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลงที่สวมหน้ากากปิดบังใบหน้าไว้ เขาเดิน
ทางกับเธอด้วยชุดของคนในราชสำนัก เต็มไปด้วยมาดขององค์รัชทายาทผู้
สูงศักดิ์ ทำให้เธอแปลกใจไม่น้อย “ครานี้เจ้าไม่คิดปิดบังตัวตนหรือ”

ในความทรงจำ ทุกคราที่หลี่เหวินหลงออกจากจวนไปไหนมักจะปลอม
ตัวอยู่เสมอ เป็นขุนนางข้าง เป็นคนธรรมดาข้าง แต่ครานี้เขากลับไม่ปิดบัง
ตัวตน ใครเห็นเขาก็ต้องรู้ว่าเป็นองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่

“ข้าอาจได้เจอคนรู้จัก” หลี่เหวินหลงกล่าว หยิบสร้อยไข่มุกเส้นหนึ่ง
ขึ้นมา “สวมเสีย มันจะทำให้ผู้อื่นคิดว่าเจ้ามีพลังมนตราระดับต่ำ”

หวังเลียงเฟิงรับมาสวมโดยง่าย คิดในใจว่าเขาคงจะให้เธอปลอมเป็น
สาวใช้ประจำตัวเป็นแน่ หลี่เหวินหลงกล่าวอีก “เฟิงเออร์ สถานที่ที่เรากำลัง
จะไปนั่นคือสถานที่สำคัญของสำนักวิหคทะยานฟ้า เราคงจะได้เจอพวกนาง
ดังนั้นเจ้าต้องสำรวจให้มาก เข้าใจหรือไม่”

“สำนักวิหคทะยานฟ้าอะไร” หวังเลียงเฟิงถามอย่างงุนงง

คราแรกหลี่เหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิงอย่างสงสัย เฟิงไ้ชูกล่าว่าหวังเลียงเฟิงเป็นวรยุทธ์ ตัวนางมีของวิเศษอย่างนุ่มนวลในครอบครอง และอาจมีของวิเศษที่สามารถเปิดมิติหนึ่งอยู่กับตนด้วยซ้ำ หมายความว่าหวังเลียงเฟิงควรจะเป็นจอมยุทธ์หญิงผู้หนึ่ง เหตุใดจึงไม่รู้จักสำนักวิหคทะยานฟ้า

แต่หลังจากนั้นหลี่เหวินหลงก็เข้าใจ หวังเลียงเฟิงสูญเสียความทรงจำคงจำชื่อสำนักจอมยุทธ์หญิงอันดับหนึ่งไม่ได้

“สำนักวิหคทะยานฟ้าคือสำนักจอมยุทธ์หญิง เป็นสำนักฝึกยุทธ์ที่แข็งแกร่งเป็นอันดับสามในยุทธภพ จอมยุทธ์หญิงส่วนมากล้วนมาจากสำนักนี้ และมักจะฉายาสมรททุกตัวคือสมบัติของสำนักวิหคทะยานฟ้า”

หวังเลียงเฟิงชะงักเมื่อฟังคำพูดสุดท้าย “ในเมื่อมักจะฉายาสมรททุกตัวคือสมบัติของสำนักแห่งนั้น เช่นนั้นเราจะไปตกมันได้หรือ”

“หากเป็นผู้อื่นย่อมไม่ได้” หลี่เหวินหลงกล่าว “แต่ข้าคือลูกชายของผู้ก่อตั้งสำนัก ย่อมมีสิทธิ์”

พอหลี่เหวินหลงพาหวังเลียงเฟิงออกจากทางลับ เดินไปได้สักพักใหญ่ ก็หยิบรถเทียมเมฆาออกมา หลังจากมันขยายใหญ่ก็พาเด็กสาวขึ้นรถเดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นขุนเขาขนาดใหญ่รูปร่างเหมือนส่วนหัวของนก มีหมอกปกคลุมบางๆ ทำให้ดูลึกลับ หลี่เหวินหลงชี้ให้หวังเลียงเฟิงดูกลุ่มอาคารขนาดใหญ่ตรงตีนเขา พลางกระซิบบอก “ทั้งหมดนั้นคือสำนักวิหคทะยานฟ้า”

หวังเลียงเฟิงมองความยิ่งใหญ่ของสำนักแล้วหันมามองหลี่เหวินหลงด้วยดวงตาทอประกาย “แม่ของเจ้าเก่งจริงๆ ที่สามารถสร้างสำนักฝึกยุทธ์ที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้ได้”

หลี่เหวินหลงกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่ยินดียินร้าย “ข้าไม่อยากข้องเกี่ยวด้วยสักเท่าไรหรอก”

หวังเลียงเฟิงมองเขาอย่างสงสัย หลี่เหวินหลงจึงบังคับให้รถเทียมเมฆาเคลื่อนไปจอดตรงขุนเขาที่มีรูปร่างเหมือนจะงอยปากนก เก็บรถเทียมเมฆา

จากนั้นก็พาหวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในป่า

หลี่เหวินหลงตรงไปยังหน้าผาแห่งหนึ่ง เอื้อมมือไปดึงเถาวัลย์ที่ปกคลุมผา นั้นออกเล็กน้อย เผยให้เห็นโพรงขนาดเล็กที่มีอมมนุษย์ลอดเข้าไปได้ เขายื่นแขนเข้าไปจับก้อนหินที่อยู่在那นั่นแล้วโยก ผาแห่งนั้นสะเทือนเบาๆ แผ่นหินขนาดใหญ่ขยับออก เปิดเป็นทางให้เข้าไปสู่ถ้ำด้านใน

“מצלמאלממרתוללללל” หลี่เหวินหลงกระซิบบอกหวังเลียงเฟิง

หวังเลียงเฟิงยิ้มให้ชายหนุ่ม พวกเขา กำลังจะเดินเข้าไป เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็หันไปด้านหลัง คำรามออกมาเบาๆ ทำให้หลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงหันไปมอง

สตรีสามนางร่อนตัวลงมาตรงหน้าพวกหลี่เหวินหลงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ปรากฏกายนั้นคนหนึ่งคือหญิงวัยกลางคนหน้าตาางดงาม แต่งด้วยความคิดชาติ อีกคนคือหญิงสาวโฉมสะคราญ หน้าตาางดงามราวกับบุปผาแรกแย้ม ส่วนคนสุดท้ายนั้นคือเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ทั้งสามมองพวกเขา เด็กสาวที่างดงามที่สุดยอบกายลงเมื่อเห็นหลี่เหวินหลง ทำให้เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มอีกคนยอบกายตาม

“การะอะครึ๊วทายาท”

เด็กสาวที่างดงามจนหวังเลียงเฟิงต้องกล่าวชมในใจเอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวานปานระฆังเงิน หวังเลียงเฟิงมองไปที่หลี่เหวินหลง

“คุณหนูชู...” หลี่เหวินหลงกวาดตามองชูไปหลั้่นอย่างแปลกใจคราหนึ่ง ก่อนจะมองหญิงวัยกลางคนที่ยืนมองเขาหนึ่ง เขาจึงประสานมือไ้่กั่กายเล็กน้อย “การะเจ้าสำนักสวี่”

ต่อให้หลี่เหวินหลงจะไม่ชอบใจหญิงวัยกลางคนตรงหน้า แต่เขาเป็นคนสุภาพ และบิดาก็เป็นฮ่องเต้ที่ให้ความสำคัญต่อชาวยุทธุมัก เหล่าเชื้อพระวงศ์ทุกคนถูกสั่งห้ามไม่ให้ระรานไ้่อดวกับคนสำคัญองยุทธุมภ และต้องทำความเคารพเจ้าสำนักยุทธุมั้่ทั้งหลายอย่างผู้ที่อยู่ต่ำกว่า ส่วนเจ้าสำนักนั้นไม่จำเป็นต้องแสดงความเคารพเชื้อพระวงศ์อื่นที่ไม่ใช่ฮ่องเต้ ฮองเฮา และไท่เฮา ดังนั้นเขา

จึงต้องนอนหมกกับอีกฝ่าย

หวังเลียงเฟิงลอบมองคนที่หลี่เหวินหลงเรียกว่าเจ้าสำนักสวี่ หรือหญิงวัยกลางคนหน้าตางดงาม คิ้วและดวงตาแฝงความเด็ดขาด มีกลิ่นอายดูดีอันแผ่ออกมาจากร่างนาง ดูท่าทางจะเป็นเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า เธอยอบกายการวะอีกฝ่ายอย่างเงอะงะ เมื่อหลี่เหวินหลงลอบส่งสายตาเตือน

“เหวินหลงไม่ต้องมากพิชี่” หญิงวัยกลางคนแซ่สวี่กล่าวเสียงเข้ม ดวงตาทอประกายจับผิด “เจ้ามาที่นี่เพราะอะไร มิทราบหรือว่าหลังประตูนั้นเป็นเขตหวงห้ามของสำนักเรา”

หลี่เหวินหลงขยับยิ้มมุมปากและกล่าวเสียงนุ่ม “ข้าย่อมทราบดี เพราะแม่ของข้าคือผู้สร้างสถานที่นี้ เหตุใดจะไม่รู้ว่ามัจฉาลายมรกตที่เป็นของล้ำค่าของสำนักวิหคทะยานฟ้าอยู่หลังประตูนี้”

หวังเลียงเฟิงสังเกตเห็นใบหน้าที่ของเจ้าสำนักสวี่กระตุกเล็กน้อย เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้ากล่าว

“แม้ว่าแม่ของเจ้าจะเป็นผู้สร้างสำนักวิหคทะยานฟ้า ทว่านางก็ออกจากสำนักของเราไปแล้ว ข้าย่อมต้องปฏิบัติตามกฎ เจ้าไม่มีสิทธิ์ในมัจฉาลายมรกตกลับไปเสียเถิด!”

“อาจารย์!” ชูไป๋หลั่นร้องออกมาหนึ่งเสียง แต่พออาจารย์ของนางตัววัดตามอง เด็กสาวก็ก้มหน้าไม่กล้ากล่าวอะไร

หวังเลียงเฟิงมองไปยังหลี่เหวินหลง เจ้าสำนักสวี่กล่าวต่อ “ข้าหวังว่าเจ้าจะเข้าใจ ในฐานะเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า ข้าสวี่จึงหนึ่ง ต้องปฏิบัติตามกฎของสำนัก!”

หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลง องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ยังยืนนิ่งราวกับภูผา มิได้ก้าวจากไปตามถ้อยคำขบขันนั้น ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ

“แม่ของข้าคือผู้นามัจฉาลายมรกตตามอบให้สำนักวิหคทะยานฟ้า เพื่อให้เหล่าศิษย์น้องได้มีโอกาสเพิ่มระดับพลังมนตราของตน เรื่องนี้... ท้ายุทธภพล้วนทราบดี” หลี่เหวินหลงมองสวี่จึงหนึ่ง “หากวันนี้ท่านไม่ยอมให้ข้าเข้าไปตก

มันจลาจลจนกระทั่ง พวกเขาจะครหาท่านได้”

สวีฉิงหนิงหันมาตั้งขึ้นมาทันที “เจ้ากำลังข่มขู่ข้าหรือเด็กน้อย... เจ้ารู้สถานะตนเองเสียบ้างเถิด พลังมนตราของเจ้าอยู่ระดับล่าง แม่เจ้าเป็นถึงองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ แต่ที่นี้คืออาณาเขตของสำนักวิชิตะยานฟ้า ข้าสามารถสังหารเจ้าได้ในฝ่ามือเดียว!”

“แล้วท่านก็จะไม่ทราบว่คัมภีร์การราบสุรียนั้นอยู่ที่ไหน”

คำกล่าวของหลี่เหวินหลงทำเอาสวีฉิงหนิงหน้าเปลี่ยนสี หลี่เหวินหลงกล่าว “ท่านคงไม่คิดว่าข้ามาที่นี่โดยที่ไม่มีแผนการรับมือเลยกระมัง”

สวีฉิงหนิงกำลังคิดว่าจะจับตัวรัชทายาทผู้นี้มาทรมานจนกว่าจะยอมบอกที่ซ่อนของคัมภีร์การราบสุรียาที่นางต้องการดีหรือไม่ หลี่เหวินหลงก็เดาความคิดนางได้ เขาเร่งกล่าว

“เอาเช่นนี้ดีหรือไม่ ท่านเจ้าสำนักสวี่ หากท่านตมจลาจลจนกระทั่งมากกว่า...” หลี่เหวินหลงตัวดสายตามองไปยังหวังเลียงเฟิง “หากท่านสามารถตมจลาจลจนกระทั่งได้มากกว่านาง ก่อนตะวันลับฟ้าของวัน ข้าจะบอกที่ซ่อนคัมภีร์การราบสุรียาแก่ท่าน”

หวังเลียงเฟิงที่กำลังฟังเพลินๆ พอถูกลากเข้ามาเกี่ยวก็สะดุ้งเหือก ร้องออกมาอย่างเสียมารยาท

“ข้า!?” เธอชี้มาที่ตัวเอง เดินมาถึงแขนหลี่เหวินหลงพร้อมบอกเสียงสั้น “ข้าไม่เคยตกปลาเลยนะ เหตุใดเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น!”

“เพราะคุณหนูหวังของข้าเก่งที่สุด” หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นลูบผมหวังเลียงเฟิงอย่างอ่อนโยน แล้วหันมาหาเจ้าสำนักสวี่ “ท่านเห็นอย่างไร”

เจ้าสำนักสวี่ได้ยืนเช่นนั้นก็หันมองหวังเลียงเฟิงเป็นครั้งแรก เด็กสาวที่อยู่ข้างกายหลี่เหวินหลงควรค่าแก่คำว่างดงามไว้ที่ต้อย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ดี สวีฉิงหนิงไม่ได้มีสายตาแหลมคมเหมือนเผิงไท่ซู่ และยังไม่รู้จักสวี่อวยไข่มุกที่หวังเลียงเฟิงสวมอยู่ จึงประเมินค่าหวังเลียงเฟิงไม่สูงนัก อีกทั้งนางยังหยิ่งผยอง ถือว่าตนเป็นถึงลำดับที่สามในยุทธภพ ย่อมไม่คิดว่าเด็กสาว

อ่อนเยาว์คนหนึ่งจะสู้งานได้

สวีฉิงหิงหัวเราะออกมาหนึ่งเสียง น่าขัน เด็กสาวไม่รู้จักแม่การตกปลา มีระดับพลังมนตราเพียงเท่านี้ จะมาแข่งกับนางที่ฝึกตกมาจลลายนรกมานานยี่สิบปีได้กระนั้นหรือ วันนี้เป็นวันที่นางโชคดีเสียจริง จู่ๆ ก็ได้รู้ที่เก็บคัมภีร์การราบสุริยาที่ใฝ่ฝันจะครอบครองมาแสนนาน แเค่ยอมให้เหล่าเด็กไม่เจียมตัวพวกนี้ไปวิ่งเล่นในถ้ำลับของสำนักก็เท่านั้น

เห็นสวีฉิงหิงเพียงหัวเราะหนึ่งเสียงและมองหวังเลียงเพิงอย่างดูแคลน หลี่เหวินหลงก็ถอนใจ ก่อนกล่าวเสียงนุ่ม “หากท่านไม่รับคำ ข้ากับคุณหนูหวังก็จะไปจากที่นี่” เขาหันมากุมมือหวังเลียงเพิงแล้วบอกเสียงเบา “ไปกันเถอะเพิงเออร์”

“ช้าก่อน!” สวีฉิงหิงเร่งกล่าว โชคลอยมาอยู่ตรงหน้า จะยอมให้หายไปได้อย่างไร... เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าแยมั้มออกมาอย่างมีเมตตาแล้วกล่าว “เหวินหลง เจ้าแน่ใจนะว่าพร้อมจะเดิมพันกับข้าเช่นนี้”

“คำพูดขององค์ชายมีค่ายิ่งกว่าทองคำ ข้ายอมมันใจ” หลี่เหวินหลงลอยยิ้มกับตนเอง “หากท่านยังกังขา เรามาเขียนสัญญากันฉบับหนึ่ง คัดลอกแล้วให้พิราบสื่อสารส่งไปหาเจ้าสำนักอื่นๆ และเสด็จพอดิหรือไม่ เพื่อที่ท่านจะได้มั่นใจว่าข้าไม่ผิดคำพูด”

“ดี!” สวีฉิงหิงขีดหน้าขึ้นยิ้มละไม “แต่ข้าก็ไม่อยากเอาเปรียบพวกเจ้าเกินไปนัก เอาเช่นนี้ดีหรือไม่เหวินหลง พวกเจ้าสองคนแข่งกับคนของข้าเพียงหนึ่ง”

หลี่เหวินหลงถามอย่างแปลกใจ “ท่านหมายความว่า ให้ข้ากับคุณหนูหวังแข่งกับคนของฝ่ายท่าน... เพียงหนึ่งคน”

“และหนึ่งคนนั้นก็มิใช่ข้า” สวีฉิงหิงหันไปด้านหลัง กวักมือเรียกซูไป๋หลันให้ก้าวออกมา “หลันเออร์คือศิษย์เอกของข้า พวกเจ้าแข่งกับนางนั้นเหมาะสมแล้ว”

‘เหมาะสมอันใดกัน’ หลี่เหวินหลงหลุบตาลงไม่ให้เผลอมองหญิงวัย

กลางคนตรงหน้าอย่างรังเกียจ ‘ซูไปหลันมีพลังมนตราสีแดงระดับสูง ให้แข่งกับข้าที่มีพลังมนตราสีเหลืองระดับกลาง และเฟิงเอ๋อร์ที่กล่าวว่าไม่เคยตกปลามาก่อน ดูท่าเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าจะไม่เพียงดูถูกพลังมนตราของข้า ยังดูถูกปัญญาของข้าด้วย!’

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น แต่หลี่เหวินหลงก็พยักหน้าแล้วประสานมือ “ขอบคุณผู้อาวุโสที่ปราณี” ถ้าเฟิงไต้ซูรู้จะต้องยุ้ยล่ายใส่สวีจิงหิงแน่ๆ

หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลงที่ลงนามในสัญญา ประทับตรารัชทายาทแห่งต้าหลี่เพื่อยืนยันตัวตนลงไป มองจนกระทั่งนกพิราบสื่อสารบินออกจากขุนเขา เธอมีสีหน้าเป็นกังวล อยู่โลกก่อนก็ไม่เคยตกปลามาก่อน มาที่นี่ก็ไม่คิดว่าจะต้องแข่งตกปลากับใคร คิดแค่ว่าจะให้หลี่เหวินหลงสอนให้ แล้ววางเบ็ดโดยไร้ซึ่งแรงกดดันใดๆ

พลันเธอก็รู้สึกถึงสายตาร้อนแรงที่มองมา หวังเลียงเฟิงเงยหน้าขึ้นสบตากับดวงตาคู้งามของซูไปหลัน เห็นแววเป็นอริของอีกฝ่ายก็ร้องในใจว่า อนิจจา... คู่แข่งเตรียมบดขยี้แล้ว

ซูไปหลันรู้สึกไม่พอใจ ตอนที่นางฝึกวิชากับอาจารย์อยู่ที่สำนักวิหคทะยานฟ้า สวีจิงหิงเคยกล่าวกับนางว่าอยากให้นางไปตีสนิทหลี่เหวินหลงแล้วหาทางนำเคล็ดวิชากระบี่ลับคืนสู่สำนัก หลี่เหวินหลงนั้นได้ชื่อว่างค์ชายไร้ประโยชน์ ไม่ได้เรื่องทั้งปวงนี้ ทั้งยังอัปลักษณ์ แต่บิดาของซูไปหลันมีอำนาจมากในราชสำนัก ตัวนางคืออัจฉริยะผู้หนึ่ง ทั้งครอบครองพลังมนตราระดับสูง ได้เรียนวรยุทธ์กับเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าโดยตรง นางเคยคิดว่าหลี่เหวินหลงไม่คู่ควรกับนางเลยสักนิด

ทั้งที่คิดเช่นนั้น เตรียมกายเตรียมใจที่จะปฏิเสธเขา หากเขาเข้ามาขอความรักจากนางเหมือนองค์ชายสามกับองค์ชายห้า แต่หลี่เหวินหลงกลับทำเหมือนนางไร้ตัวตน ไม่เคยมองนางเลยสักนิด พานให้ซูไปหลันอดอึ้งใจ นางต่างหากเล่าที่ต้องเป็นฝ่ายเมินเฉยเขา เหตุใดสถานะของนางกับเขาจึงกลับกันได้

ภายหลังมานี้ หล่เหวินหลงได้รับเลือกจากสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ มีผลงานโดดเด่นมากมายทั้งปราบโจร กำราบขุนนางทั้งหลาย ทั้งตระกูลเจิ้งที่สนับสนุน เขาก็ก้าวเข้ามามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ ล่าสุดเขายังเดินทางไปปาเฮยอัน นำยาแก้พิษมามอบให้ราชสำนัก ชูไปหลันจึงเริ่มคิดว่าเขาเหมาะสมกับนางมากขึ้น ทว่าตอนนี้เขามีเด็กสาวหน้าตางดงามไว้ที่ติดอยู่ข้างกาย ให้ความสนธิติดเชื้อราวกับจะเยาะเย้ยนางที่เคยถูกเจิ้งเสียนเพยทาบทาม ตลอดชีวิตชูไปหลันไม่เคยได้รับความคับข้องหมองใจเช่นนี้มาก่อนเลย นางจึงหามั่นจะบดขยี้ทั้งหล่เหวินหลงและคนที่ติดตามเขามา

พอสัญญาฉบับคัดลอกถูกส่งไปแล้ว สวีฉิงหนิงจึงหันมามองหวังเลียงเฟิงอีกครั้งหนึ่งแล้วกล่าว “หล่เหวินหลง ข้ายอมให้เจ้ารู้เส้นทางลับด้านใน เพราะเจ้าคือสายเลือดของหยางเสวี่หู่ แต่ข้ายอมยอมให้นางรู้ทางไปยังที่ที่มีมัจฉาหลายนรกได้อยู่ได้”

หล่เหวินหลงพยักหน้า เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มชื่ออาหลิ นางเป็นสาวใช้ที่มาฝึกยุทธ์ร่วมกับชูไปหลัน อีกฝ่ายเดินเอาผ้าดำมาปิดตาหวังเลียงเฟิงในทันที พอเห็นเพียงความมืด หวังเลียงเฟิงก็กระสับกระส่าย

หล่เหวินหลงเอื้อมมือมากุมมือของหวังเลียงเฟิงพร้อมกล่าวว่า “ไม่เป็นไร ข้าจะไม่ให้เฟิงเออร์สะดุดล้มแม่แต่น้อย”

หวังเลียงเฟิงพลันยิ้มออกมา เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพยักหน้า พวกมันก็จะทำลายหินทุกก้อนที่ขวางทางมารดาให้

อาหลิเหยียดริมฝีปากอย่างหมั่นไส้ เห็นชัดว่าเด็กสาวคนนี้ไม่มีความเป็นกุลสตรีเลยแม้แต่น้อย นางไม่ปกปิดหน้าตา แสดงว่าไม่ใช่คุณหนูตระกูลใหญ่อะไร มากับบุรุษเพียงลำพังอย่างไม่รักษานวลสรวงตัวเลยแม้แต่น้อย นอกจากความงามแล้ว กิริยาหรือท่วงท่าก็ไม่อาจสู้คุณหนูของนางได้ เหตุใดองค์รัชทายาทจึงแสดงท่าทีใส่ใจถึงเพียงนี้ หรือเพราะองค์รัชทายาทรู้ตัวว่าฝีมือต่ำต้อย เลยชอบสตรีที่ต้อยต่ำกว่าตน

หล่เหวินหลงจูงมือหวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในถ้ำ ลัดเลาะตามหลังสวี

จึงหนีไป เขาเห็นเหล่าสัตว์เลื้อยของห้วงเลื่องเพิงใช้อยู่ทำปุกปุยตะบปให้หิน
ทั้งหลายกระเด็นหลบผีทำห้วงเลื่องเพิง จึงอดชมในใจไม่ได้ว่าเจ้าสัตว์พวกนี้
ช่างรักดีต่อเจ้านายเหลือเกิน

ผิดกับสวีนิงหนี นางเห็นสัตว์เดรัจฉานหลายตัวตามเข้ามาก็ยังคิดว่า
หลี่เหวินหลงกับห้วงเลื่องเพิงไม่เอาไหนมากขึ้น พวกองค์กรราชทายาทคิดว่าที่
แห่งนี้คืออะไร เป็นสถานที่ที่พาสัตว์เลื้อยมาเดินเล่นได้กระนั้นหรือ

สวีนิงหนีลอบยิ้มอย่างสาแก่ใจ หลี่เหวินหลงคงคิดว่าตนเนลียวลลาด
หลอกล่อให้นางพาเข้ามาพบมัจฉาลายมรกตที่นี่ คงคิดจะจำเส้นทางแล้วมา
ใหม่อีกครั้งตอนที่นางไม่ทันตั้งตัว ทว่าภายในถ้ำนี้ หลังจากหยางเสวี่ยหูจาก
ไป นางก็วางกลไกเอาไว้มากมาย ชูตทางให้คิดเคี้ยวเพิ่มมากขึ้น ต่อให้หลี่
เหวินหลงมาที่นี่อีกกี่ครั้งก็ไม่มีความจำได้หรือว่าต้องเลี้ยวตรงไหน ไปทางใด
ยิ่งเขามัวแต่พะวงดูเหล่าห้วงเลื่องเพิง ยิ่งไม่มีทางจำเส้นทางในถ้ำนี้ได้

สวีนิงหนีคิดว่าตนกำลังจะได้คัมภีร์การปราบสุรียา และสามารถทำให้องค์
ราชทายาทแห่งต้าหลี่เสียหน้าได้ จึงยิ้มไม่หุบ

ถ้าสวีนิงหนีรู้ความคิดของเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ คงจะกั๊กลั่นตาย

‘พวกเจ้าจำทำให้ดิฉัน คราวหน้าพวกเราจะได้มาล่ำมัจฉาลายมรกตไป
ฝากมารดา’ จึงฉีลังการ

‘ไม่ต้องห่วง พวกข้าทั้งกลืนเอาไว้แล้ว แม้หลับตาก็เดินได้ถูกทาง!’
อ้ายเป่กับอ้ายไปต่างแย่งกันบอก เรื่องจดจำเส้นทาง พวกมันนับเป็นที่หนึ่งใน
ในบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด

‘ข้าจะได้กินปลาแล้ว โอ้ย... แทบทนไม่ไหวแล้ว’ ผิงผิงกลืนน้ำลายหลาย
ครั้ง มัจฉาลายมรกตนี้ชื่อน่ากินยิ่งนัก มันถามผิงผิง ‘พอมารดาได้เลือดปลา
แล้ว คงไม่เอาเนื้อกระมัง หากจะกินก็คงได้’

‘งานนี้คงถูกใจเจ้า ได้ทั้งปลาและพิชิตสวรรค์’ ลู่เหมยกล่าว แวดตาหอ
ประกายยิ้ม ‘เมื่อคุณเขาทำสัญญาแข่งตกปลากัน เช่นนั้นเรามาช่วยมารดาล่า
มัจฉาลายมรกตให้หมดเลยนะ’

‘โ้!’

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายยกอุ้งเท้าขานรับคำ ขณะที่สรีรังหนึ่งยังคงยืนต่อไป ไม่ได้รู้เลยว่าหายนะกำลังจะมาเยือน นางนำทุกคนเดินดลเดี่ยวจนมาถึงแหล่งน้ำขนาดใหญ่ ทะเลสาบที่ถูกล้อมไว้ในที่แห่งนี้ ในนั้นมีปลาตัวใหญ่สีเงิน ขนาดเท่าแขนมนุษย์ ลวดลายบนตัวมันเป็นวงกลมสามวง สีเขียวเข้มเป็นประกายราวกับมรกต ดวงตายังเป็นสีเขียวมรกตที่เรืองแสงได้ เหล่าปลาทั้งหลายแผ่พลั่งออกมาบางเบา

พยัคฆ์ขาวทำท่าจะเดินเข้าไปล่าเหยื่อ ทว่าอาชาราตรีเหยบบางมันเอาไว้มัน เอียงหน้าสื่อสารว่าหากมารดาตกได้จะนำมาให้มันกินเอง

หมีเหวินหลงปลดผ้าผูกตาให้หวังเลียงเฟิง เด็กสาวกวาดตามองทะเลสาบขนาดใหญ่และปลาตัวใหญ่พวกนั้นด้วยความตื่นตาตื่นใจ อาหลิถอดเลื่อนนอกออกและวางพาดบนโขดหินกลมมนเพื่อให้สรีรังหนึ่งทรดตัวลงนั่งบนลี้ดคลุมนั้นอย่างแช่มช้อย สรีรังหนึ่งหยิบรูปออกมาแล้วกล่าว

“รูปนี้เป็นรูปพิเศษ จะดับก็ต่อเมื่อตะวันลับฟ้า ระหว่างนี้เชิญพวกเจ้าตามสบาย” สรีรังหนึ่งชี้ไปยังคันเบ็ดและลึงไม้ขนาดใหญ่สองลึงด้านข้าง “พวกเจ้ามาแบ่งลึงไม้กันไปฝ่ายละลึง เอาไว้ใส่ปลาที่ตกได้ ฝ่ายใดตกได้มากที่สุดคือผู้ชนะ”

มีคันเบ็ดอยู่เพียงสองคัน ชูไปหลันรู้ว่าคันเบ็ดไหนใช้ดีที่สุด จึงก้าวเข้าไปหยิบมาถือเอาไว้ก่อน อาหลิรีบคว้าถังที่มีอยู่ใบเดียวตักน้ำในทะเลสาบมาใส่ในลึงไม้ของฝ่ายตน พวกนางไวกว่าพวกหวังเลียงเฟิงอยู่ก้าวหนึ่ง ทำให้หวังเลียงเฟิงต้องใช้คันเบ็ดที่ดูเก่ากว่า และรอให้อาหลิตักน้ำเสร็จจึงมาตักน้ำไปใส่ในลึงไม้ได้

หวังเลียงเฟิงไม่ได้ตั้งใจอะไร ชูคันเบ็ดแล้วถามหมีเหวินหลงด้วยสีหน้าอับจนหนทาง “ใช้อย่างไรหรือ”

หมีเหวินหลงมองสายเบ็ดที่พันกันยุ่งเหยิง สายเบ็ดนี้ทำจากวัสดุพิเศษ เขาไม่ได้นำคันเบ็ดติดตัวมาด้วย จึงต้องแก้สายเบ็ดอย่างเดียวเพื่อนำไปใช้

ชายหนุ่มรับเบ็ดมาแก้สายอย่างใจเย็นพลางวิเคราะห์ว่ามันทำจากวัสดุอะไร
ทางตามองเห็นรอยยิ้มน้อยๆ ของสวี่ฉิงหนิง เขาหัวเราะช้าๆ

“ท่าทางฝ่ายเราจะแพ้แน่” หวังเลียงเฟิงกล่าวเสียงเบา มองหลี่เหวินหลง
อย่างเป็นกังวล “หากเจ้าต้องบอกที่ซ่อนคัมภีร์แก่พวกเขาไป จะไม่เป็นอะไร
หรือ” คัมภีร์นั้นดูท่าจะเป็นของสำคัญ มิน่าหลี่เหวินหลงถึงตอรองด้วยพิช
สวรรค์ถึงห้าตัน

“ตัวรู้ค่าอย่างช้า ถึงฝึกไปก็ไม่มีทางได้ดี มาที่นี่ก็เพราะอยากตกปลา
กับเฟิงเออร์เท่านั้น” หลี่เหวินหลงทอดเสียงนุ่ม ทำเอาหวังเลียงเฟิงหน้าซบ
สีกุหลาบแดงเรื่อ

สวี่ฉิงหนิงกระแอมออกมาเบาๆ เปิดกล่องไม้ดำที่วางอยู่ด้านข้าง ด้าน
ในนั้นมีเหยื่อปลา นางกล่าว “การจะตกมันจะต้องใช้เหยื่อล่อพวกนี้ พวกเจ้า
มารับไปเสียสิ”

ยังคงเป็นชุดไปหลั่นที่ก้าวไปก่อนหวังเลียงเฟิงหนึ่งก้าว นางหยิบเหยื่อ
ปลาแล้วเดินไปที่ทะเลสาบเลย เกี้ยวเหยื่อปลากับปลายสายเอ็น เอาตัวบังไม่ให้
พวกหวังเลียงเฟิงเห็นว่าเหยื่อที่ชุดไปหลั่นเลือกนั้นแตกต่างจากที่เหลื่ออย่างไร

เหยื่อล่อมัจฉาลายมรกตนั้นมีกระบวนการทำโดยเฉพาะ นั่นคือใช้ผัก
พิเศษเป็นวัตถุดิบ อย่างไรก็ดี เหยื่อล่อที่ชุดไปหลั่นหยิบไปนั้นคือเหยื่อที่ยังไม่
เคยใช้ล่อมัจฉาลายมรกต ความสดใหม่ย่อมมีมากกว่าเหยื่อสีซีดที่นางเหลื่อ
ไว้ให้หวังเลียงเฟิง เหยื่อในมือหวังเลียงเฟิงนั้นผ่านการใช้งานมาหลายครั้งแล้ว
พลังของผักพิเศษที่ถูกนำมาใช้เป็นเหยื่อย่อมจืดจางลง มัจฉาลายมรกตย่อม
ไม่สนใจเป็นธรรมดา

หวังเลียงเฟิงไม่รู้ความแตกต่างนี้ และกำลังมองชุดไปหลั่นใช้พลังมนตรา
คลุมเบ็ด สายเอ็น และเหยื่อเอาไว้ พลังมนตราของชุดไปหลั่นเป็นสีดำ

“คุณหนูซู?” หลี่เหวินหลงเห็นแล้วอดแปลกใจมิได้ “ข้าได้ข่าวว่าพลัง
มนตราของเจ้าเป็นสีแดงมิใช่หรือ”

‘ในที่สุดเจ้าก็ฟังจะสนใจข้ากระนั้นหรือ’ ชุดไปหลั่นคิดในใจ เซ็ดหน้าขึ้น

เล็กน้อยแล้วกล่าวตอบ “เพราะอาจารย์เมตตา หม่อมฉันจึงได้กินมัจฉาลายมรกตไปสามตัวพะคะ”

‘ที่แท้มัจฉาลายมรกตสามารถให้พลังเมื่อกินเข้าไป ทำให้ระดับพลังมนตราสามารถเปลี่ยนสีเป็นขั้นที่สูงกว่าได้นี่เอง!’ หวังเลียงเพิงคิด ดวงตาทอประกายระยิบ ‘มีน้ำเล่า มันถึงเป็นส่วนผสมที่สำคัญของการปลูกพืชสวรรค์ มัจฉาลายมรกตสามตัวทำให้พลังมนตราเลื่อนระดับจนเปลี่ยนสีได้แม้แต่คนธรรมดา แล้วพืชสวรรค์ที่เลอค่ากว่ามัจฉาลายมรกตจะสามารถเลื่อนระดับให้หลี่เหวินหลงและเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ได้ขนาดไหนหนอ...’

เห็นหวังเลียงเพิงดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันที ชูไปหลั่นก็เข้าใจว่าเด็กสาวคนนี้คงต้องการเลื่อนระดับพลังมนตราให้เท่าเทียมกับนางจึงลอบยืมเยาะ มัจฉาลายมรกตนั้นกินเบ็ดยากนัก และตอนที่มันกินเหยื่อ ก็จะดูดพลังจากผู้ถือคันเบ็ดจนหมดแรงไปก่อน หากผู้ถือหมดพลัง ทั้งเหยื่อ คันเบ็ด และผู้ถือเบ็ดจะถูกมันลากลงไปก่อดินในน้ำจนตายอย่างน่าอนาถ!

มีแต่ต้องมีพลังมนตราสีดาระดับสูงเช่นนางขึ้นไปเท่านั้น จึงจะตกมัจฉาลายมรกตได้ เพราะพวกมันชอบต่อกรกับผู้ที่มีพลังมนตราระดับสูง แต่ก็ต้องใช้เวลาลอกล่อด้วยชั้นเชิงที่สอนกันเฉพาะในสำนักวิหคทะยานฟ้าอยู่ถึงหนึ่งชั่วยามจึงจะกินเบ็ด และต่อสู้กับมันจนเหลือแรงเพียงครึ่งหนึ่งของร่างกาย จึงจะได้มัจฉาลายมรกตมาไว้ในครอบครอง ดูจากระดับพลังมนตราและร่างกายบอบบางราวกับกิ่งหลิวของหวังเลียงเพิงแล้ว แควชูไปหลั่นตกมัจฉาลายมรกตเพียงหนึ่งตัวในวันนี้ นางก็ได้เป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน

อาหลี่เองก็คิดเช่นนั้น คนที่จะตกมัจฉาลายมรกตได้นั้นจะต้องมีพลังมนตราระดับสูง และพอจะฝึกวรยุทธ์มาบ้าง จึงจะมีทั้งพลังมนตราดึงดูดความสนใจพวกมัน และกำลังกายพอจะต่อกรกับพวกมันได้ หวังเลียงเพิงมีพลังมนตราสีม่วงเช่นนี้ ไม่มีทางตกมัจฉาลายมรกตได้

หลี่เหวินหลงลอบสังเกตสีหน้าสวีฉิงหมิง ชูไปหลั่น และอาหลี่อยู่ตลอดเวลา คิดในใจว่าสมแล้วที่สามคนนี้อยู่สำนักเดียวกัน ดูท่านี้เสียจะไม่ผิดกัน

ลักเท่าไร เรื่องที่ซู่ไปหลันแย่งทั้งเหยื่อและคันเบ็ดที่ดีที่สุดไป นางคงตั้งใจเอาเปรียบทั้งเขาและหวังเลี้ยงเฟิงอย่างไม่ปราณี นี่หรือคุณหนูซู่ผู้เป็นที่หมายปองอันดับหนึ่งแห่งต้าหลี่

หากสวี่ฉิงหนีไม่สังเกตหลี่เหวินหลงอยู่ เขาก็คงจะสายหน้าแล้ว ชายหนุ่มแก้มส่ายเบ็ดเสร็จแล้วจึงเดินไปหยิบถึงและบอกหวังเลี้ยงเฟิง “เข้าไปตักน้ำให้นะ”

หวังเลี้ยงเฟิงพยักหน้ารับพร้อมกับยิ้มน้อยๆ เพราะมองซู่ไปหลันตลอดเวลา จึงพอจะรู้แล้วว่าต้องทำอะไรบ้าง ถึงไม่มีใครสอนเธอก็พอทำได้ หวังเลี้ยงเฟิงหันมาหากล่องเหยื่อปลาของตน เห็นอ้ายไปเอาขาหน้าสะกิดอยู่ก็รู้ว่ามันคงจะอยากดูบ้าง จึงย่อกายลงแล้วบอกมันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อ้ายไปนี่คือเหยื่อล่อปลานะ เราจะตกมันจมาลายมรกตด้วยเหยื่อนี้”

อ้ายไปเอาจมาลายมรกตเหยื่อปลาที่ทั้งซิดและหักในกล่องที่หวังเลี้ยงเฟิงถือนั้นขมวดคิ้ว ก่อนจะหันหลัง แล้วยกขาหลังขึ้นฉีใส่เหยื่อปลา ทำเอาหวังเลี้ยงเฟิงตกใจ

“อ้ายไป! เหตุใดเจ้าจึงทำสกปรกเช่นนั้น!” หวังเลี้ยงเฟิงร้อง ชักกล่องกลับ มองเหยื่อปลาที่เปียกชุ่มไปด้วยปัสสาวะของสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ ว่ากันว่าเวลาที่สัตว์ขับถ่ายลงไปแม่น้ำ ปลาจะชอบไปตอดกิน เธอมองอ้ายไปพร้อมกระซิบถามอย่างอดไม่ไหว “ให้ข้าใช้หรือ”

อ้ายไปเท่าแล้วพยักหน้า หวังเลี้ยงเฟิงเลยยิ้มกว้าง จูบหน้าผากมัน ก่อนกล่าวขอโทษแล้วขอบคุณ หลี่เหวินหลงมองนางอย่างสงสัย ก่อนจะถามออกมาเสียงดัง

“เฟิงเอ๋อร์อยากเปลี่ยนเหยื่อหรือไม่”

“ไม่ต้อง” หวังเลี้ยงเฟิงโบกมือ หยิบเหยื่อที่ชุ่มด้วยปัสสาวะอ้ายไปขึ้นมา “ข้าจะใช้มัน” นางเกี้ยวเหยื่อกับตะขอด้วยสืหน้ำยืมเย้ม

สวี่ฉิงหนีกับอาหลี่ลอบปองปากหัวเราะ เหยื่อสกปรกและมีกลิ่นรุนแรงเช่นนั้นจะล่อจมาลายมรกตได้อย่างไร และถึงจะล่อได้ แต่หวังเลี้ยงเฟิงไม่มี

ระดับพลังมนตราเดียวกับซูโป้หลัน จะตกมัจฉาลายมรกตขึ้นมาได้อย่างไร

ความคิดของทั้งสามเหมือนลอยเข้ามาในหัวเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ พวกมัน
ลอบส่งสายตา กัน ต่างคิดว่า

‘เดี๋ยวพวกเจ้าก็รู้ว่าใครจะได้เป็นผู้ห้าวเระในภายหลัง’

หวังเลียงเฟิงไม่ถนัดการเหวี่ยงคันเบ็ด ดังนั้นเมื่อเกี่ยวเหยื่อกับตะขอ
แล้วจึงใช้วิธีโยนเหยื่อลงทะเลสาบ เธอโยนเหยื่อไปไกลจากริมฝั่ง ไม่นานมัจฉา
ลายมรกตที่กำลังวนเวียนอยู่ใกล้เหยื่อของซูโป้หลันก็เปลี่ยนเป้าหมาย

มัจฉาลายมรกตตัวหนึ่งสับเหยื่อหวังเลียงเฟิงอย่างแรงและเร็ว หวัง
เลียงเฟิงไม่ทันตั้งตัว พอถูกปลาตัวใหญ่กระซากสายเบ็ดก็เกือบจะถลางตกลง
ไปในทะเลสาบ หลีเหวินหลงปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งคว้าคันเบ็ด อีก
มือหนึ่งกอดเอวบางเอาไว้ แล้วทรงตัวเพื่อยืนให้มั่นคง

“ค่อยๆ สาวเบ็ดเข้าหาตัว...” หลีเหวินหลงบอกขณะยืนชันหลังหวัง-
เลียงเฟิงเอาไว้ ดวงตาเปล่งประกาย ไม่รู้ว่าเพราะกำลังจะได้มัจฉาลายมรกต
หรือว่าเพราะกลิ่นกายของเด็กสาวหอมกรุ่นกันแน่ “เจ้าต้องใช้พลังมนตราคลุม
คันเบ็ดเอาไว้ มันจะได้ไม่หัก เข้าใจหรือไม่”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ เธอเคยใช้พลังมนตราปรุงยาให้ลูเหมยแล้ว
ย่อมทำได้อย่างแน่นอน เด็กสาวมีพลังมนตราสีขาว ทว่าตอนนี้สวมสร้อยไข่มุก
ของหลีเหวินหลง มนตราที่เปล่งออกมาเลยเป็นสีม่วงแทน มัจฉาลายมรกตนั้น
ไม่ได้มีสายตาคับแค้นเหมือนสวี่ฉิงหนิง มองออกว่าระหว่างหวังเลียงเฟิงกับ
ซูโป้หลัน ผู้ใดแข็งแกร่งกว่ากัน จึงว่ยกรูเข้าไปหาหวังเลียงเฟิง เจตนาจะสู้ด้วย

หวังเลียงเฟิงกินผลไม้วิเศษและของวิเศษมากมาย มิหนำซ้ำยังถูก
เคี่ยวกรำด้วยบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ เรี่ยวแรงของเธอจึงไม่ธรรมดา ไม่ช้าการ
ต่อสู้ของเด็กสาวกับปลาตัวใหญ่ก็รู้ผล หวังเลียงเฟิงสาวคันเบ็ดเอามัจฉาลาย
มรกตตัวใหญ่ขึ้นมา ชุมันให้หลีเหวินหลงดูพร้อมรอยยิ้มกว้างแบบเด็กน้อย
“ข้าตกได้แล้ว! เจ้าดูสิ นี่คือนปลาตัวแรกในชีวิตที่ข้าตกได้เลยนะ!”

เห็นนางยินติจันแทบกระโดดโลดเต้น หลีเหวินหลงก็หลุดหัวเราะออก

มา รับปลามาจากหวังเลียงเฟิงแล้วปล่อยลงในลังไม้ของพวกตน เขาเห็นสตรีสามคนถลึงตามองพวกเขาอย่างตกตะลึง

สวีฉิงหนิงตกตะลึงจนหน้าซีด มัจฉาลายมรกตนั้นนางต้องใช้เวลาถึงสามปีกว่าจะตกได้หนึ่งตัว นางในตอนนั้นมีพลังมนตราลึดำด้วย เมื่อพบชูไป่หลัน ลูกศิษย์คนนี้ก็ต้องใช้เวลาถึงสองปีกว่าจะตกมัจฉาลายมรกตได้สักตัว สวีฉิงหนิงยังมองว่าชูไป่หลันนั้นคืออัจฉริยะ แต่...แต่...

“ข้าได้อีกตัวแล้ว!” หวังเลียงเฟิงผลิไข่มเต็มหน้า ยืนมัจฉาลายมรกตตัวที่ใหญ่กว่าเดิมให้หลี่เหวินหลงปลดจากเบ็ดไปใส่ในลังไม้

ชูไป่หลันมีสีหน้าไม่สู้ดี มองหวังเลียงเฟิงและมองไปยังเหยื่อทั้งสองตัวเหยื่อของนางมีความสดใหม่มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด เหตุใดเหล่ามัจฉาลายมรกตจึงได้ถูกกันง่ายเข้าไปหาเหยื่อของหวังเลียงเฟิงโดยไม่มองเหยื่อล่อของนางเลย

หวังเลียงเฟิงตกปลาได้ซ้ำๆ จนเธอไม่มีท่าที่ตืออกดีใจเหมือนสามตัวแรกแล้ว พอเมื่อยแขนจากการโยนเหยื่อล่อลงน้ำ ก็หันไปกวักมือเรียกหลี่เหวินหลงแล้วกล่าว “ข้าเมื่อยแล้ว เจ้ามาเปลี่ยนหน้าที่กับข้าเถอะ อย่าลืมนะว่าต้องตกให้ข้าสิบตัว”

“เจ้าก็ตกได้เกินยี่สิบตัวแล้ว ยังไม่พออีกหรือ” หลี่เหวินหลงคิดว่าหวังเลียงเฟิงช่างโลกมากเสียจริง แต่กลับไม่ได้รู้สึกรังเกียจเหมือนที่รังเกียจพวกสำนักวิหคทะยานฟ้า

หวังเลียงเฟิงถลึงตาใส่เขา “มัจฉาลายมรกตตกได้ง่ายขนาดนี้ ข้าไม่บอกให้เจ้าตกให้ข้าสามสิบตัวก็ดีเท่าไรแล้ว” หวังเลียงเฟิงรู้สึกคล้ายถูกอีกฝ่ายหลอกเอาพิษสวรรค์ไปถึงห้าตันด้วยปลาที่ตกได้อย่างง่ายดายจึงยัดคันเบ็ดใส่มือเขา แล้วเดินไปจับขอบลังไม้ มองมัจฉาลายมรกตที่ตนตกมาได้แหวกว่ายไปมาด้วยสายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข

คำว่า ‘มัจฉาลายมรกตตกได้ง่ายขนาดนี้’ ทำให้สีหน้าของสมาชิกในสำนักวิหคทะยานฟ้าอย่าแย่งนัก สวีฉิงหนิงมองหวังเลียงเฟิงแล้วหันไปส่งสายตา

คาดคั้นใส่ชูไปหลั่น คล้ายอยากทวาดถามศิษย์ว่าเหตุใดจึงยังตกไม่ได้สักตัวอีก!

ชูไปหลั่นหน้าเสีย พอเห็นหล่เหวินหลงเตรียมจะตกปลา สีนาก็ดีขึ้น หล่เหวินหลงมีพลังมนตราสีเหลืองระดับกลาง ถือว่าต่ำตมมากในหมู่ผู้ฝึกวรยุทธ์ มัจฉาลายมรกตคงจะไม่สนใจเขา... หารู้ไม่ว่าหล่เหวินหลงมีพลังทเวสสถิตอยู่ในกาย เพียงเขาคลุ่มพลังมนตราไปที่คั่นเบ็ดกับเหยื่อล่อ พลังเขาก็กระตุ้นให้พลังทเวสจากปลัสวาระของอ้ายไปที่อาบทั่วเหยื่อล่อนั้นแปลงพลัง เหล่ามัจฉาลายมรกตต่างว่ายกรูเข้าหาเหยื่อล่อ ก่อนที่มันจะตกถึงพื้นน้ำเสียอีก!

พริบตาเดียวหล่เหวินหลงก็ได้มัจฉาลายมรกตมาไว้ในครอบครอง เขาพยักหน้า “ตกง่ายจริงด้วย ขนาดพลังมนตราระดับล่างเช่นข้ายังตกมาได้ ดูท่าสำนักวิหคทะยานฟ้าคงจะกินมัจฉาลายมรกตกันทุกวัน ใช่หรือไม่ท่านเจ้าสำนักสรี”

สรีจึงหันหน้าเข้มเป็นดับหมู มองหล่เหวินหลงด้วยสายตาเดือดดาลอย่างสุดระยับ นางคาดว่าหยางเสวี่ยหฺวู่จะต้องมีเคล็ดลับในการตกมัจฉาลายมรกตโดยง่ายที่ไม่ยอมเปิดเผยให้นางรู้เป็นแน่ และหยางเสวี่ยหฺวู่คงต้องบอกหล่เหวินหลง ตัวไรค่าอย่างชายหนุ่มผู้นี้จึงจับมัจฉาลายมรกตได้ง่ายถึงเพียงนี้

สรีจึงหันได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง เลยหันไปมองหวังเลียงเฟิงที่นั่งไม่ไกลจากนางนัก เห็นว่าหวังเลียงเฟิงกำลังชำแหละมัจฉาลายมรกตตัวหนึ่ง

หวังเลียงเฟิงตระหนักดีว่าห้ามจุดไฟในถ้ำ จึงคิดจะทำปลาดิบกิน ปลาดิบนั้นต้องจิ้มกับน้ำจิ้มถั่วจึงจะเข้ากันที่สุด หวังเลียงเฟิงลอบเข้าไปในมิติกำไลหยก โชคดีที่เธอเก็บเครื่องปรุงและอาหารบางส่วนในนั้น จึงหยิบมาทำเป็นน้ำจิ้มเลิครส พอริตเลือดของมัจฉาลายมรกตใส่ขวดเก็บไว้แล้วก็จัดเตรียมปลาตัวใหญ่

สรีจึงหันเชิดหน้าขึ้น นึกชมในใจว่าหวังเลียงเฟิงนับว่าเป็นคนที่รู้กาลเทศะคนหนึ่ง ถ้าแห่งนี้เป็นของสำนักวิหคทะยานฟ้า มัจฉาลายมรกตก็เป็นสมบัติล้ำค่าของสำนัก การที่นางยอมให้หวังเลียงเฟิงกับหล่เหวินหลงเข้ามาตกมัจฉาลายมรกตที่ถ้ำแห่งนี้ถือเป็นการเมตตาตาสองสุด ดังนั้นหวังเลียงเฟิง

จะทำอาหารจากมังจาลายมรกตมาให้นางกินก็ถือว่าสมควร

สวี่จิงหนิงกำลังคิดว่าพอนางรับมังจาลายมรกตมากินแล้วจะเอ่ยปากยอมให้หวังเลียงเฟิงเข้ามาเป็นศิษย์สำนักวิหคทะยานฟ้าได้ หากให้หวังเลียงเฟิงตักมังจาลายมรกตมาให้พวกนางกินก็จะดีไม่น้อย

ขณะที่สวี่จิงหนิงกำลังคิดคำพูดที่จะเอ่ย หวังเลียงเฟิงก็เลื้อยเข้ามาจาลายมรกตเสร็จแล้ว เธอยกใบไม้ที่วางรองเนื้อมปลาทูที่แลแล้วเดินมาทางสวี่จิงหนิง เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าคลี่ยิ้มงดงาม แขนมือเตรียมรับเนื้อมังจาลายมรกตมากิน “ขอบ...”

หวังเลียงเฟิงเดินผ่านนางไป จากนั้นก็วางเนื้อมปลากับน้ำจิ้มลงตรงหน้า แมวสี่ขาตัวใหญ่ ลูบหัวมันพร้อมกับบอก “เอ้ากินซะ แม่เห็นว่าเจ้ามองมานานแล้ว”

‘มารดาของข้าน่ารักที่สุด!’ ผิงผิงยกขาหน้าขึ้นมาเกาเบาหวังเลียงเฟิง แล้วเลียแก้มเด็กสาวหลายที มองไปยังสวี่จิงหนิงด้วยสายตาเยาะเย้ย ก่อนจะก้มหน้ากินปลาที่มารดาเตรียมมาให้อย่างผ่าเผย

สวี่จิงหนิงสีหน้าไม่ดีนัก และยิ่งย่ำแย่ลงเมื่อหล่หวินหลงหัวเราะออกมาเสียงดังอย่างหาได้ยาก

ชายหนุ่มมองสวี่จิงหนิง และมองหวังเลียงเฟิงที่ทำหน้างุนงง เขาหัวเราะจนตัวโยนขณะใช้แรงดึงสายเบ็ดที่เกี่ยวมังจาลายมรกตเข้าหาตัว

“มีอะไรหรือ” หล่หวินหลงหัวเราะดังลั่นถ้าโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย หวังเลียงเฟิงจึงงุนงงยิ่งนัก

“ไม่มีอะไร” หล่หวินหลงกล่าวอย่างยากลำบาก “เจ้าไม่ต้องสนใจข้า เราต้องรักษาหน้าให้ใครบางคน”

สวี่จิงหนิงมองหล่หวินหลงกับหวังเลียงเฟิงด้วยสายตาฟาดฟัน อายากจะสั่งการให้ตายไปทั้งคู่ แต่ติดที่หล่หวินหลงเป็นองค์รัชทายาท หากเขาเป็นอะไรไปในเขตสำนักของนาง ราชสำนักอาจมาเอาเรื่องที่สำนักวิหคทะยานฟ้าได้

หวังเลียงเฟิงไม่สนใจท่าทีแปลกๆ ของหล่หวินหลง พอพยักคิ้วว่า

กินปลาหมดย่างรวดเร็วก็เดินตามเธอต้อยๆ คล้ายอยากกินอีก เหล่าสัตว์
ศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่น้อยหน้า กรูกันเข้ามาล้อมหวังเลี้ยงเฟิง ส่งสายตาว่าอยาก
กินด้วย

หวังเลี้ยงเฟิงแลเห็นปลาที่เหลือให้พวกมันทุกตนและให้หลี่เหวินหลง
ยกเว้นพยัคฆ์ขาวแล้วกล่าว “ผิงผิงกินพอแล้วนะ เอาไว้กลับบ้านค่อยกินต่อ
นะลูก”

พยัคฆ์ขาวคอดก เห็นสหายทุกตนกินมัจฉาลายมรกตที่เหลืออย่าง
มีความสุขก็ส่งเสียงเบาๆ ด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะวิ่งออกไป เดินลัดเลาะ
ไปทางอื่น หวังจะล่ามัจฉาลายมรกตตัวที่ดีที่สุดกลับมาให้หวังเลี้ยงเฟิงทำ
อาหารให้มันกิน

‘เสียของ! เสียของยิ่งนัก!’ สวีฉิงหนีงขับฟันจนแทบแหลก หวังเลี้ยง-
เฟิงเอาของดีเช่นมัจฉาลายมรกตไปให้เหล่าสัตว์เดรัจฉาน ช่างเสียของเสียนี้
กระไร!

สวีฉิงหนีงส่งสายตาให้อาหลี่ สาวใช้ผู้นั้นรออยู่ก่อนแล้ว จึงเดินไป
ส่งยืมบางๆ ให้หวังเลี้ยงเฟิงพร้อมถามออกมา

“คุณหนูหวังเจ้าคะ ให้ป่านำส่วนหัวกับก้างไปทิ้งให้ดีหรือไม่เจ้าคะ”

หัวกับก้างของมัจฉาลายมรกตนั้นคือของล้ำค่า อาจดีกว่าส่วนเนื้อ
ด้วยซ้ำ อาหลี่คิดว่าหวังเลี้ยงเฟิงดูท่าทางโง่งม พอนางแสวงหิวยืนยันน้ำใจให้
ก็ไม่อยากจะคิดเก็บสองส่วนนี้อาไว้

หวังเลี้ยงเฟิงยังไม่ทันได้ตอบอะไร เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็กรูกันเข้ามากิน
ส่วนหัวกับก้างจนหมด ก่อนจะเดินกลับไปกินส่วนเนื้อของตนต่อ หวังเลี้ยง-
เฟิงเห็นดังนั้นก็ยืมให้อาหลี่

“พวกเดรัจฉานน่าตาย!” อาหลี่ลอบกำหมัดแน่น แต่สีหน้ายังแยมยิ้ม
และกล่าว “ดูว่าคุณหนูหวังจะมีฝีมือทำอาหารเลิศรส เดรัจฉานน้อยพวกนี้จึง
ได้กินจนหมดไม่เหลือ ตอนนี้เจ้าสำนักก็หิวแล้วเช่นกัน ดังนั้น... เห็นแก่
ที่เจ้าสำนักสวียอมให้พวกท่านเข้ามาตักมัจฉาลายมรกตในถ้ำแห่งนี้ ช่วยทำ

อาหารจากมัจฉาลายมรกตให้เจ้าสำนักของปาวลักอย่างเพื่อแสดงไมตรีระหว่างเรา ได้หรือไม่เจ้าคะ”

การอ้างถึงบุญคุณที่ย่อมให้หวังเลี้ยงเฟิงซึ่งเป็นคนนอกได้รับสมบัติล้ำค่าอย่างมัจฉาลายมรกต และไมตรีกับสำนักวิหคทะยานฟ้า ประกอบกับหวังเลี้ยงเฟิงในยามนี้มีมัจฉาลายมรกตอยู่มากมาย เพื่อแสดงถึงความมีน้ำใจสำนึกในบุญคุณ หวังเลี้ยงเฟิงจะต้องยอมทำอาหารมาให้กินอย่างแน่นอน หลังจากนั้นนางก็จะกล่าวชมอีกฝ่ายสักสองสามคำ และได้อาหารจากมัจฉาลายมรกตมากินด้วยเช่นกัน

หลี่เหวินหลงลอบมองหวังเลี้ยงเฟิง เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เื่องก็ลอบมองมารดาของตน สวีฉิงหนีงลอบยิ้ม หวังเลี้ยงเฟิงจะโง่งมแค่ไหนก็ต้องรักษาหน้านางที่เป็นถึงเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้ากระมัง เอ่ยปากขนาดนี้ก็ควรจะสำนึกูตัวว่ากำลังเสียมารยาทกับผู้อาวุโส ผู้เป็นเจ้าของมัจฉาลายมรกตที่แท้จริง!

หวังเลี้ยงเฟิงมองรอยยิ้มของอาหลี่ นานจนอาหลี่เริ่มเมื่อยแถมและตีสีหน้าไม่ถูกเข้าไปทุกที เธอเอ่ยถามเสียงนุ่มพร้อมกับยิ้มหวาน “เหตุใดข้าต้องทำอาหารให้พวกเจ้าด้วย”

อาหลี่แข็งค้าง พอได้สติก็พูดขึ้นเสียงเบา “ก็เพื่อไมตรี...”

“เท่าที่ข้าทำได้ ผู้ที่จับมัจฉาลายมรกตมาไว้ที่นี่คนแรกก็คือแม่ของหลี่เหวินหลงมิใช่หรือ แต่ตอนแรกที่พวกข้ามาขอมัจฉาลายมรกตจากพวกเจ้า ก็ไม่เห็นว่าคุณเจ้าจะมีไมตรียอมให้พวกข้าได้เข้ามาจับเลย...” หวังเลี้ยงเฟิงกล่าวทั้งที่ใบหน้ายังยิ้มแยม “และที่พวกข้าเข้ามาในถ้ำแห่งนี้ได้ เป็นเพราะไมตรีหรือเพราะพวกเจ้าอยากได้คัมภีร์ของเหวินหลงกันแน่ ถ้ามัวแต่ตัวเองก่อนดีหรือไม่”

“เจ้า! บังอาจ!” อาหลี่หน้าเปลี่ยนสี

หวังเลี้ยงเฟิงยิ้มให้นาง “หากอยากได้อาหารจากข้าก็บอกได้นะ ข้าพอจะมีผลไม้ป่า จะแบ่งให้สักสองผล หรือไม่...” หวังเลี้ยงเฟิงหันไปมองซูไปหลัน “ก็รอให้คนของเจ้าจับมัจฉาลายมรกตมาให้ได้ แล้วข้าจะยอมมีไมตรีนำมาทำอาหารให้พวกเจ้ากิน ขอคำตอบแทนเป็นเลือดของมัจฉาลายมรกตก็พอ ส่วน

มัจฉาลายมรกตพวกนี้ ข้าได้มันมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของข้ากับเหวินหลง พวกเจ้าไม่เกี่ยว อยากขอมันจากข้า ได้... แต่ต้องเอาของที่มีค่าเท่ากันมาแลก ข้าถึงจะมอบให้พวกเจ้าสักตัว ตอนนี้พวกเจ้ามีของที่มีค่าเท่ากับมัจฉาลายมรกตของข้าหรือไม่”

“เจ้า... เจ้ากล้า...” อาหลี่กำหมัดแน่น อยากตบหน้าหวังเลียงเฟิงเหลือเกิน

“ข้ากล้า ใช่! ข้ากล้าเอาของวิเศษพวกนี้ให้ลูกๆ ทุกตัวของข้ากิน แต่ข้าจะไม่ยกให้พวกเจ้า และจำเอาไว้! ห้ามมาเรียกลูกๆ ของข้าว่าเดรัจฉาน!” หวังเลียงเฟิงกล่าวเสียงดังก้องไปทั้งถ้ำ

หลี่เหวินหลงปล้นเข้าใจ ที่แท่นงาก็โมโหที่อาหลี่เรียกสัตว์เลื้อยแสนรักของตนเองว่าเดรัจฉานนี่เอง! เขายิ้มกว้าง หยิบมัจฉาลายมรกตตัวสุดท้ายถือเดินผ่านอาหลี่ที่โกรธจนตัวสั่น แล้วยืนยันให้หวังเลียงเฟิง

“เจ้าจับได้ครบแล้วหรือ” หวังเลียงเฟิงถาม เบนสายตามามองหลี่เหวินหลงด้วยแววตาที่ฉายความไม่พอใจ

“ครบแล้ว แถมให้เจ้าอีกสองตัวด้วย” หลี่เหวินหลงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง เหลือบมองอาหลี่ที่จ้องหวังเลียงเฟิงไม่วางตา ทำให้อาหลี่สำนึกได้ว่าหวังเลียงเฟิงคือคนขององค์รัชทายาท นางไม่ควรไปหาเรื่อง

อาหลี่หลบไปยืนกระพืดกระเพียดอยู่ข้างสวี่จิงหนิง สวี่จิงหนิงเองก็กราดเกรี้ยวจนไม่ยอมก้มมองสองคนนั้น พวกนางหันไปมองซูไป่หลันที่ยืนนิ่งคล้ายอยากให้ซูไป่หลันแสดงอภินิหารตักมัจฉาลายมรกตได้มากกว่าฝ่ายตรงข้าม ทว่าเหล่ามัจฉาลายมรกตกลับไม่สนใจเหยื่อล่อของซูไป่หลันเลยสักนิด ดวงหน้าดังมาปานบุปผาของคุนหนูตระกูลซูซิดเผือดราวกับกระดาด

“อ้อย” หลี่เหวินหลงที่กินเนื้อมัจฉาลายมรกตไปหนึ่งคำกล่าวขึ้นเสียงดัง “มีน้ำ เจ้าสำนักสวี่จิงหวงเหวนพวกมันนัก รสชาติดีเยี่ยม เข้ากับน้ำจิ้มถั่วนี้มาก”

“เขาว่าปลาตัวเล็กเนื้อจะแน่นกว่าปลาตัวใหญ่นะ ข้าว่าจะลองกินตัวเล็ก

ดูว่าอร่อยกว่าหรือไม่” หวังเลียงเฟิงได้มัจฉาลายมรกตมาหนึ่งลังใหญ่จึง
ยืมแยมอย่างมีความสุขยิ่งนัก

“ปลาที่ติดเบ็ดของเจ้ากับข้ามีแต่ตัวใหญ่” หลีเหวินหลงหยิบเนื้อปลา
ของตนป้อนฉิน “เจ้าคงไม่ได้กินปลาตัวเล็กหรอก”

“เช่นนั้นเราไปตกปลาตัวใหญ่ให้หมด เหลือแต่ปลาตัวเล็ก แล้วก็ลอง
จับปลาตัวเล็กๆ มากินดีหรือไม่” หวังเลียงเฟิงเสนอความคิดเห็น

แต่ละคำพูดของชายหญิงคู่นี้พานทำให้เจ้าสำนักสวีเสบคอคล้ายจะ
กระอักเลือดออกมา ยิ่งมัจฉาลายมรกตตัวใหญ่ยังมีพลังมาก หวังเลียงเฟิงกับ
หลีเหวินหลงร่วมด้วยช่วยกันตกพวกมันไปถึงครึ่งร้อย ตอนนี้มีมัจฉาลายมรกต
เหลือน้อยลงทุกที นางเริ่มเสียใจแล้วว่าที่หลงกลหลีเหวินหลงยอมให้พวกเขา
เข้ามาในถ้ำแห่งนี้

เห็นเหล่ามัจฉาลายมรกตตัวใหญ่หลายตัวที่ว่ายอยู่ในลังไม้ของพวก
หวังเลียงเฟิงแล้ว สวีฉิงหนิงก็กำหมัดแน่นจนเล็บจิกลงกับเนื้อฝ่ามือจนเลือด
ออก นางหันไปตวาดชูไปหลันเสียงดัง “หลันเออร์! เจ้ายังตกไม่ได้สักตัวเลย
หรือ!”

ชูไปหลันในยามนี้มีสีหน้าย่ำแย่หนัก เหล่ามัจฉาลายมรกตไม่สนใจ
เหยื่อล่อของนางเลย เพราะเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่เห็นพฤติกรรมดูถูกที่นางมีต่อ
หวังเลียงเฟิง พวกมันจึงลอบแปลงพลังออกมาเรียกเหล่ามัจฉาลายมรกตให้มา
อยู่ฝั่งหวังเลียงเฟิงกับหลีเหวินหลงจนหมด ก็เลยไม่มีมัจฉาลายมรกตตัวใด
ว่ายเข้าไปใกล้เหยื่อของชูไปหลันเลย

ชูไปหลันพ่ายแพ้ให้หวังเลียงเฟิงที่คิดว่ามีพลังมนตราลึมวง และยังพ่าย
ให้หลีเหวินหลงที่มีพลังมนตราเพียงสีเหลืองอีก ตั้งแต่เกิดมานางไม่เคยรู้สึก
ตกต่ำเช่นนี้ ดวงตาคุ้งามแดงกำล้ายจะระไรให้อู๋รอมร่อ พอถูกสวีฉิงหนิงตวาด
หยาดน้ำใสๆ ก็ไหลออกมาจากตา นางกัดริมฝีปากแน่น พยายามไม่ให้ตนเอง
ละอายจนตัวโยน

“คุณหนู...” เห็นท่าทางชูไปหลันเป็นเช่นนั้น อาหลีปวดใจเหลือประมาณ

ตัวต้อยตามองหวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลงที่ยังพูดคุยกัยออกล้อกันอย่างไม่สนใจพวกนาง อาหลี่เจี๊ยะแค้นแทนคุณหนูของนางเหลือเกิน จึงหันไปกระซิบบางอย่างกับสวีฉิงหนิง

สวีฉิงหนิงเบิกตากว้างมองอาหลี่ จากนั้นก็มองไปยังเหล่ามัจฉาลายมรกตจำนวนมากที่อยู่ในล้งของพวกหวังเลียงเฟิง ลักพักจึงพยักหน้ารับอาหลี่เห็นเช่นนั้นก็กล่าว “ป่าวจะไปเอาอาหารมาให้เจ้าค่ะ!”

เสียงนางดังเกินกว่าจะพูดกับแค่สวีฉิงหนิง ทำเอาหวังเลียงเฟิงตัวกระตุก คิดในใจว่าแม่สาวใช้นี้คงตั้งใจประชดประชันเธออย่างแน่นอน

หลี่เหวินหลงจับมือเธอเอาไว้ทันใด หวังเลียงเฟิงมองเขา ก่อนจะเห็นว่าดวงตาของหลี่เหวินหลงดูน่าขนลุกวูบหนึ่ง ปรึบตาเดียวก็กลับเป็นปกติ หวังเลียงเฟิงมองให้แน่ใจ พอไม่เห็นอะไรก็รีบกว่าตนตามาผาดไปเอง

“ผิงผิงของเจ้าไปไหนหรือ”

หวังเลียงเฟิงได้ยินคำถามของหลี่เหวินหลงก็ก้มมองเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย อุทานในใจว่าแยะแล้ว! ผิงผิงหายไปจริงๆ ด้วย คงเพราะเธอไม่ยอมให้มันกินมัจฉาลายมรกตเพิ่มอย่างแน่นอน

หวังเลียงเฟิงพูดลุกขึ้นเดินไปทางปากถ้ำที่เห็นผิงผิงป้วนเปี้ยนอยู่ตรงนั้นก่อนหน้านี้ กล่าวขึ้นโดยไว “ข้าจะไปตามเขา”

หลี่เหวินหลงหยุดกายลุกขึ้น กำลังกล่าวว่าจะไปด้วย ทว่าผืนดินกลับสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ผนังกำลังเคลื่อน... “เฟิงเออร์!” หลี่เหวินหลงร้องเรียกหวังเลียงเฟิงหนึ่งเสียง

เด็กสาวหันมา กำลังอัปปากจะเรียกเขา แต่ผนังที่ใหญ่และหนาของถ้ำกลับเข้ามาขวางกั้นระหว่างเขากับหวังเลียงเฟิงเอาไว้ จึงฉิวว่องไวที่สุดกระโจนไปหามารดาได้ทันก่อนที่ผนังจะกระทบกัน

หลี่เหวินหลงหันมาก็พบว่าผนังด้านหนึ่งเคลื่อนมากระแทกกับล้งไม้ที่ใส่มัจฉาลายมรกตจนล้งแตก เหล่ามัจฉาลายมรกตมากมายกระโจนกลับลงไปในทะเลสาบ เขามองไปยังพวกสวีฉิงหนิง ทันได้เห็นรอยยิ้มมุมปากของ

เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า

ทุกอย่างสงบลง หลีเหวินหลงถูกขังไว้กับสุนัขสองตัวและแมวหนึ่งตัว เขามองทะเลสาบที่มีผืนน้ำเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้กลาง และน้ำจากทะเลสาบก็ราวกับถูกสูบออกไป หลีเหวินหลงหลุบตาลงต่ำ พยายามข่มอารมณ์อย่างถึงที่สุด สุดท้ายเขาก็หันไปชมผนังที่กั้นขวางระหว่างตนกับห้วงเลื่องเฟิงอย่างแรง ผืนนั้นพังทลาย เขาก็ยังไม่เห็นห้วงเลื่องเฟิง

อ้ายเปาเอาเท้าเขี่ยผนังถ้าที่ยังหลงเหลือกลิ่นตัวห้วงเลื่องเฟิง ก่อนที่มันและสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดจะหันมองหลีเหวินหลง แววดาขององค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ครานี้อำมหิตยิ่งนัก